

1-10

கலைச் செல்வி

ஆனி, 1959.

30 சதம்.

பிறின்ஸ் அழைக்கிறது!

★ திருமண வைபவம்.

★ பொதுக்கூட்டங்கள்.

★ வரவேற்பு, பிரியாவிடைவிழாக்கள்.

★ கோவில் திருவிழாக்கள்

முதலிய எல்லா நிகழ்ச்சிகளையும் நன்றாகப்
படம் பிடித்துக் கொடுக்கிறோம்.

இன்றே எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளவும்.

பிறின்ஸ்

படப் பிடிப்பாளர்

கன்னடம்.

ஏழை மக்கள் என்றும் விரும்புவது

Y. M. K. மக்கள் பீடியே!

சுத்தமான திறம் புகையிலையினால்
தயார் செய்யப்பட்டது

ஒருமுறை உபயோகித்தால் அதை
என்றுமே மறக்கமாட்டீர்கள்

யாழ்ப்பாணம் முழுவதிலும்
விற் பனை யா ளர் தேவை

தொகையாகவும்
சில்லறையாகவும் கிடைக்கும்

யாழ்ப்பாணம். ஸோல் ஏஜண்டு:

P. K. மொஹம்மது

கபே நவஜீவன்

132, கே. கே. எஸ். வீதி

::

யாழ்ப்பாணம்.

அம்பாள் ஸ்ரோர்ஸ் அழைக்கிறது!

கோயில், தேநீர்ச்சகடை, வீட்டுத் தேவைகளுக்குரிய
செம்பு, பித்தளை, எவர்சில்வர் பொருட்களும்,
கமலவிளக்கு, பட்டுக்குடை,
முதலியனவும் சகாயவிலைக்கு விற்கப்படும்.
ஓடர்கள் குறித்த தவணையிற்
செய்து கொடுக்கப்படும்.

அம்பாள் ஸ்ரோர்ஸ்

புறூப்: செ. சிவபாலசிங்கம்
265, கே. கே. எஸ். வீதி :: யாழ்ப்பாணம்.

யாழ்ரதம் ராக்ஸி

பிடியுங்கள்!

ஹாலுக்கு 60 சதம்

- குறைந்த செலவில் வசதியான பிரயாணம்.
  - பணிவு, உற்சாகம், நேர்மையுள்ள சாரதிகள்.
  - நிதானமான சலார்—நீங்கள் கொடுப்பது மீட்டர் காட்டுவதையே.
  - வாக்குவாதம் வேண்டாம் — மீட்டரைக் கவனியுங்கள்.
  - பிரயாணிகள் இன்சூர் செய்யப்பட்டுள்ளனர்.
  - முக்கியமான இடங்களில் பிடிக்கலாம்.
- டெலிபோன் இலக்கம் பின்னர் அறிவிக்கப்படும்.

யாழ்ரதம் லிமிடெட்

7, கே. கே. எஸ் வீதி, :: யாழ்ப்பாணம்.

அறிமுகப்படுத்துகிறோம் !

விஞ்ஞான முறைப்படி தயாரிக்கப்பெற்ற

எங்கள் வீனஸ் சோப்பை

வாங்கி உங்கள் துணிகளைச் சுத்தப்படுத்துங்கள்

புத்தம் புதிய எங்கள் “வீனஸ்”

நித்தம் மகிழ்ச்சி தரும் சோப்பு

☞ வியாபாரிகளுக்கு நல்ல கமிஷன் உண்டு

வீனஸ் சோப் தொழிற்சாலை

269, கே. கே. எஸ். வீதி :: யாழ்ப்பாணம்

SUNDARAM'S BATTERY SERVICE

Please Contact Us For

Reliable Battery
Charging

Motor
Mechanism

Spray
Painting

சுந்தரம்ஸ் பற்றறி சேர்விஸ்,

402, கே. கே. எஸ். வீதி :: யாழ்ப்பாணம்.

ஐ ஜோலிக்கும் வைரங்கள்
அழகிற் சிறந்த ஆபரணங்கள் ஐ

இவைகட்கு எம்மிடம் வாருங்கள்!

நவநாகரிக டிசைன்களில்

நகைகள் குறித்த காலத்தில்

ஓடருக்குச் செய்து கொடுக்கப்படும்

பிரகாசா ஆபரண மாளிகை,

Prop: S. ஞானப்பிரகாசம்

83, கன்னாதிட்டி,

யாழ்ப்பாணம்,

மிகச்சிறந்த

- அலுமினியம்
- பித்தளை
- செம்பு
- எவர்சில்வர்

பாத்திரங்கள் மொத்தமாகவும்
சில்லறையாகவும் கிடைக்கும்

ஒருமுறை வாருங்கள்!

S. சேதுராமலிங்கம் செட்டியார்

ஆஸ்பத்திரி வீதி

(சுபாஸ் கபேக்கு முன்னால்)

யாழ்ப்பாணம்.

FANCY PALACE

The Happy Palace with Happy Gifts

ரேயல் தலைமுடிகள்

ரேயல் சுவர்க்கடிக்காரங்கள்

ஷெவ்வோர்ஸ் பவுண்டன் பேனாக்கள்

ஆகியவற்றிற்கு

யாழ்ப்பாணத்தின் ஏக விநியோகஸ்தர்கள்

கண்ணைக் கவர்ந்து மனத்தை மயக்கும்
பலவிதமான பரிசுப் பொருட்களை
உங்கள் உற்றார் உறவினருக்கும் நண்பர்களுக்கும்,
பேனா நண்பர்களுக்கும் வாங்கிக் கொடுங்கள்.

மறந்துவிடாதீர்கள்.

தக்தி: Fancyware.

போன்: 239.

பான்ஸி பலஸ்,

27, மேயின் வீதி

::

யாழ்ப்பாணம்.

வாசகர் வாய்மொழி

ஆசைக்கோர் அட்டையில்லை

மூக்கும் க(ர)டியும்

அலங்காரத்தில் அக்கறை செலுத்துபவர்கள்தாமே பெண்கள். கலைச்செல்விக்கு மட்டும் தன்னை அலங்கரித்துக்கொள்ள ஆசையிருக்காதா? எனவே, அழகான அட்டைப் படங்களால் அவளை அலங்கரித்தால் என்னவாம். வேலணை இ. தூரசுவதி

‘உங்கம்மா எனக்கு மாமி’ என்ற கதையில் ஏன் கரடிவேளையில் பூசை நுழைந்தது? “உனக்காகக் கண்ணை”யில் மல்லிகையின் மணம் ஏன் முகத்தைத் துளைத்தது? திருநெல்வேலி தங்கம்

அநியா வரங்கம்

கூயுக்குப் பாடாநீ!

போன இதழில் அறிவரங்கப் போட்டியைக் காணோமே! அளவெட்டி சாவணமுத்து

பரிசுபெற்ற கவிதைக்குத் தங்கப் பதக்கம் ஒன்று காணாது. அற்புதமான ஜீவன் நிரம்பிய கவிதை. பருத்தித்துறை ஆ. ச. கண்ணன்

இளவரே எழு(து)க!

ஏ, மாற்றக்காரி!

கலைச்செல்வி இளம் எழுத்தாளரை ஊக்குவிப்பது கண்டு மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்! அரியாலை சு. போம்பலம்

இரு திங்களுக்கு ஒருமுறைதான் வருவாளா வமாற்றுக்காரி? யாழ்ப்பாணம் “செல்வன்”

சிரிப்பு! அதன் சிறப்பை.....

அச்ச(க)மில்லையென்பி!

ஒரு பெண் ஓர் ஆணைப்பார்த்துச் சிரித்துவிட்டால் தன்மேல் காதல் கொண்டாவிட்டாள் என்று எண்ணும் மூடர்களுக்குச் “சிரிப்பு” ஒரு சவுக்கடி!

அச்சகத்தில் உள்ள வேலைநிறுத்தத்தை இனியாவது நடைபெற விடாமல் பத்திரிகையை ஒழுங்காக வெளியிடவும்.

பதுவன எஸ். மணிவண்ணன் கட்டுவன் பெ. சுந்தரலிங்கம்

நேயர்களுக்கு:

‘கலைச்செல்வி’ அலுவலகத்திற்கு எழுதும் கடிதங்களுக்குப் பதில் உரியகாலத்தில் கிடைப்பதில்லை யெனப் பலர் குறைபடுகின்றனர். ‘நான் கதை அனுப்பட்டுமா? நாவல் ஏற்றுக் கொள்ளு வீர்களா?’ என்ற கடிதங்களுக்கு நாம் பதிலே எழுதுவதில்லை. கதைகள் கட்டுரைகளில் கருத்துப் பொலிவு, நடையழுகு, உயிர்த்துடிப்பு, பதுமைச் செறிவு ஆகியவற்றுடன், அவை உங்கள் சொந்தப் படைப்பாகவு மிருந்தால் தயங்காது அனுப்புங்கள். பிரசுரத்துக்கு ஏற்றுக்கொள்ளாவிடில், போதியளவு தபால்தலைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தால், நாமும் விரைவில் திருப்பியனுப்புவோம்.

—ஆசிரியர், கலைச்செல்வி.

கலைச் செல்வ்

“தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பாவும்கை செய்தல் வேண்டும்”

—பாரதியார்.

கலை: 1 | வைகாசி-ஆனி 1959 மே: ஜூன் | காட்சி: 10.

பாபு வந்தாராம்!

இந்தியக் குடியரசின் தந்தை பாபு ராஜேந்திரப் பிரசாத் இலங்கை விஜயத்தை முடித்துக்கொண்டு, இலங்கைப் பிரதமர் டி.மூர் மக்களிடமும் விடை பெற்று, ஆசிச் செய்தியும் கூறி விட்டுப் பெங்களூர் ‘போகும் வழியிலுள்ள’ யாழ்ப்பாணத்திலும் ஒருமணி நேரம் வரையில் தங்கிச் சென்றார்.

யாழ்ப்பாண மக்கள் பாபுவைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற அவாவுடன் வழி நெடுகக் காத்து நின்றார்கள். அதிலும் பள்ளி மாணவர்கள் ‘நல்லாறைக் காண்பதுவும் நன்றே’ என்று படித்தவர்கள் ஆனதனால் ஆசையோடு நின்றார்கள். கடைசியில் ஏமாற்றமே அடைந்தனர்.

மற்றும் இடங்களில் இப்படியான தலைவர்கள் போவது போல ஒரு திறந்த காரில்தான் பாபு வருவார் என்ற எண்ணத்தோடு எத்தனையோ ஆயத்தங்களைச் செய்த பள்ளிப் பிள்ளைகள், வெறுமனே ஒரு மோட்டார் ஊர்வலத்தைத்தான் காண முடிந்தது.

ஒரு வாரத்துக்கு முன்பே ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட இந்த விஜயத்தை மக்களுக்கும் பயனுள்ளதாக எவ்வளவோ செய்திருக்கலாம். ஒரு கண நேர தரிசனத்துக்காகக் காத்து நின்ற பள்ளி மாணவரும் கிராமத்து ஜனங்களும் ஏமாந்து போகாத வகையில் ராஜன் பாபுவை ஒரு திறந்த ஜீப் வண்டியிலாவது அழைத்துச் சென்றிருந்தால் மக்கள் திருப்தி யடைந்திருப்பார்கள். பாபுவின் பேச்சைக் கேட்பதிலும் அவரைப் பார்க்கப்பதுதான் மக்களுக்கு முக்கியமாக இருந்தது.

ஒரு சிலருக்கு மட்டும் பாபு விருந்தினராக வந்துவிட்டுப் பின்புறக் கதவால் திருப்பி யனுப்பப்பட்டாராம். அங்கு திரண்டு

வந்த மக்களின் வணக்கத்தைப் பெற ராஜன்பாபுவை மேல் மாடிக்கு ஒரு நிமிஷமாவது அழைத்து வர இந்த வரவேற்புச் சபைக்கு மனம் பொறுக்கவில்லை, இந்த விஷயத்தைப் பிரசித்தப் படுத்தி. வித்தியாபகுதமூலம் பாடசாலைகளுக்கும் அறிவித்து, ஏகப்பட்ட ஆர்ப்பாட்ட மேல்லாம் செய்யாமல், காதும் காதும் வைத்தாற்போல "பிரமுகர்களுக்கு மட்டும்" பிரத்தியேகக் காட்சி யாக நடத்தி முடித்திருக்கலாம்!

தண்டமிழ் வழங்கும் யாழ்ப்பாணமே!
பாபு வந்தாராம், நீ பார்த்தாயா?

அன்பார்ந்த நேயர்களே!

வணக்கம். அச்சகத்தில் அடிக்கடி ஏற்படும் நெருக்கடியினால், குறிப்பிட்ட ஒரு திகதியில் 'கலைச் செல்வி'யை வெளியிட முடியாது கஷ்டப்படுகின்றோம். தாமதித்து வெளிவந்தாலும், தரத்தில் சோடை போகாமலிருப்பது ஓரளவு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது.

எதிரேவரும் ஆவணியில் 'கலைச்செல்வி'க்கு ஓராண்டு நிறைவுறுகின்றது. ஆவணி இதழ் ஆண்டு மலராக, இலங்கை இந்தியாவிலுள்ள தலைசிறந்த எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களுடன் வெளியாகின்றது. ஆண்டு நிறைவையொட்டி ஓர் இலக்கிய விழாவையும் நடாத்துகின்றோம். 'கலைச்செல்வி' நடாத்திய போட்டிகளுக்கான பரிசில்கள் எல்லாம் அன்று வழங்கப்படும்.

ஆண்டு முடிந்தாலும், பன்னிரண்டு இதழ்கள் கிடைத்ததன் பின்பே சந்தாத்தொகை பூர்த்தியாகும்.

இடமின்மையால் 'தேவன்' 'ஆதவன்' ஆகியோரின் கதைகள் இவ்விதழில் இடம்பெறவில்லை. இனிவரும் இதழ்களில் அவற்றை வெளியிடுவோம்.

பாரதி பேச்சுப் போட்டியில் மாணவ, மாணவியரைப் பங்கு பற்றத் தூண்டும்படி கல்லூரி அதிபர்களையும் மற்றும் ஆசிரியர்களையும் வேண்டுகின்றோம்.

அட்டைப்படம்: இந்த இதழ் அட்டைகூறும் செய்தியைச் சிறுவர்க்கேற்ற பாடல்மூலம் விளக்கும்படி இளங்கவிஞர்களை அழைக்கின்றோம். கவிதைகள் கிடைக்க வேண்டிய கடைசித் திகதி 31-7-59.

சென்ற இதழின் விமர்சனத்தை, 63 அன்பர்கள் எழுதினார்கள். மட்டக்களப்பு அன்பர் திரு. ரி. பாகியநாயகம் அவர்கட்கே முதலிடம் கிடைத்திருக்கிறது. இடமின்மையால் விமர்சனம் வெளிவரவில்லை. இதில் பங்குகொண்ட அனைவர்க்கும் எமது நன்றி உரியது.

— ஆசிரியர்.

❧ கங்கையின் குரல் ❧

[வ. அ. இராசரத்தினம்]

பழக்கப்படாத புதுஇடம். விடிவிளக்கைச் சுற்றி வந்து பாயில் விழும் சின்னஞ்சிறு பூச்சிகளின் உபத்திரவம். சோழகக் காற்றின் சில்லென்றகடுவல்; எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக சம்பத்திய அரசியல் விளைவுகளினால் ஏற்பட்ட மனஉழைச்சல்..... எனக்கு நித்திரையே வரவில்லை.

படுக்கையைவிட்டு மூந்து முழங்காலில் நாடியை முட்டிக் கொடுத்தபடி கொடுகிக் கொண்டிருந்தேன். சிகரட்டுநூந்தால் நல்லது. ஆனால் அரசியல் உபத்திரவத்தினால் கடையிற்கூட அது இல்லை. என்னிடம் எப்படி வரும்?

அலுத்துக் கொண்டே விளக்கைப் பார்த்தேன். தொங்கிக் கொண்டிருந்த அரிக்கன் விளக்கு, என் சூழலை ஒளிசெய்துதான் தீருவேன் என்ற கடமைவைராக் கியத்தோடு, நிர்விசாரமாய்க் கர்மசாதகஞ் செய்துகொண்டிருந்தது.

நான் அதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். விட்டிற் பூச்சிகள் எரியும் விளக்கிற் தலைதெறிக்க வந்து மோதின. அந்த மோதலிலேயே சில இறந்தன. சில நெருப்பிற் கருகின.

அவைகளின் போராட்டத்தை, அர்த்தமற்ற அந்தப் போராட்டத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே நான் பெருமூச்சு விட்டேன். என் சிந்தனையில் எப்போதோ நான் படித்திருந்த கவிஞர் இக் பாலின் 'பூவரசம்பூ' என்ற கவிதையிலிருந்து சில வரிகள் நெளிந்தன. ஆங்கிலத்திற் படித்திருந்த அந்த வரிகட்கு மெள்ள மெள்ளத் தமிழ் முருவங் கொடுக்கத் தொடங்கினேன் நான்:

எரியும் நெருப்பில் வீழ்த்திட்ட
ஈசல் செப்புங் கதையைக் கேள்
ஒரு கணந்தான் என்றலும்
உலக வாழ்வில் வீழ்ப்பைத்தா
கரியும் எனது புன்சடலம்
கிலையரும்பும் போதென்னும்
இரவு முழுதும் போராட
இறைவா எனக்கீது வலியைந்தா.

அந்தவேர மன நிலைக்குப் பாட்டுஎன்னவோ அழகாகத் தான் இருந்தது. ஆலற்தன் சிருட்டியிற் தானே ஆனந்திக்கும் சச்சிதானந்த மலே நிலை எனக்கு ஏற்படவில்லை. மேலும் பெருமூச்சுத்தான் வெளிவந்தது.

சிக்கள நாட்டிற் பிழைப்புக்காக வாழும் என் உறவினர்களை எண்ணிப் பார்த்தேன். நெருப்பில் வீழ்ந்திறக்கும் விட்டில் கட்டும் அவர்கட்குந்தான் எவ்வளவு

வித்தியாசம் விட்டில்கள் தானாகவே நெருப்பில் வந்து வீழ்ந்து இறக்கின்றன. வகுப்புவாத நெருப்பு அவர்களைத் தூத்திக் கருக்குகிறது.

என்மனம் சாந்தியடைய வில்லை.

ரோச் லைற்றை எடுத்துக் கொண்டு ஆற்றங்கரைப் பக்கமாகப் போனேன். ரோச் லைற் கும்மிருட்டின் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு ஒளி தந்தது. போகும் வழியருகில் பூவாய்ப், பூ நிறைந்த குடலையாய், காற்றிற் புதுக் குமரியின் பட்டுச் சரசாப்புடன் பரிமளித்து நெளிந்து கொண்டிருந்தது நெற்பயிர், சிள்வண்டுகள் ஒற்றைக் குரலில் நீளமாகக் கிரீச்சிட்டுக் கொண்டிருக்கையில், தூரத்தே விட்டு விட்டு, விட்டு விட்டு இணைக் கூகைகள் உறுமும் சப்தம் நிசப்தமான அவ்விரவைக் காலத் துண்டுகளாக வெட்டி வெட்டி, வெட்டி வைத்தது.

நான் ஆற்றங் கரையை அடைந்தேன். மேட்டிலே நெற்பயிர்கட்கு தண்ணீர் இறைக்கும் இயந்திரம். ஆற்றங்கரை நெடுக மிளகாய்க்கன்றுகள் குத்துக் குத்தாக நின்றன. நான் அங்கே கிடந்த கல் ஒன்றில் குந்திக் கொண்டேன்.

கீழே மகாவலிகங்கை நிர்விசாரமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

காலங்காலமாய்க் கற்பாந்த காலமாய் அவள் இப்படித்தான் ஓடிக்கொண்டிருப்பாள். பொல்லாறுவையில் நிகழ்ந்த இரத்தக் களரி, ரத்மலானையைச் சுட்டெரித்த பெருநெருப்பு, கொழும்பில் நடந்த கொள்ளையடிப்பு, கிழக்கே வாகரையிலும், வடக்கே நயினாதிவிலும் இராணுவம் ஒன்றுமறியாத மக்களின்மேல் நிகழ்த்திய அட்டுழியம் எல்லாமே என்மனத்தில் ஓடி நெளிகையில் கங்காதேவி கிர்விசாரமாகத்தான் ஓடிக்கொண்டிருந்தாள்.

தமிழன் கெட்டிக்காரன், உலக இலக்கியத்தின் முதல் வரிசையில் வைத்து எண்ணப்படவேண்டிய இலக்கியங்களைச் சிருட்டித்திருக்கிறான்: வழிவழி வந்த பண்பும் கலாச்சாரமும் கொண்டவன் தான். இருந்தும் என்ன! பூதசாதிமாதிரிச் சாபம்பிடித்தவன். அவனுக்கென்று தனிநாடு இல்லை. பிறந்த இடத்திலும் கிடையாது. புகுந்த இடங்களிலும் கிடையாது. அவனுக்கு என்னொரு நாடு இருந்தால்....

நான் என்னென்னவோ எண்ணினேன். 'தம்பி! ஒருகதை சொல்லட்டுமா?

குரல் எங்கிருந்து வந்ததென்று தெரியவில்லை. ஆச்சரியமும் திகைப்பும் மேலிட்டவலயத் திருமபித் திரும்

பிப் பார்த்தேன், அருகில்
எவருமே இல்லை. தூரத்தே
இருந்த காவற் குடிவிலும்
எவரும் விழித்திருக்கவில்லை.

மறுபடியும் அந்தக் குரல்.
“தம்பி, உனக்கு நித்திரை
வரவில்லைத்தானே. சரி.
கதையைக் கேள். ஆம்; இது
அந்தக்காலக் கதை. உனக்
குக் கதைகேட்க ஆசை
தானே. உன்னைப்போல
'சஸ்பென்ஸ், ரெம்போ, க்ளை
மாக்ஸ்' எல்லாம் இருக்கும்
படியாக எனக்குக் கதை
சொல்லத் தெரியாவிட்டா
லும், கதை சொல்லத் தெரி
யும். கேள். அந்தக்காலத்
துக் கதையென்றல்லவா
சொன்னேன். அந்தக் கால
மென்றால் அந்தக் காலந்
தான். அதாவது மனிதன்
கொலைத் தொழில் புரிந்து,
காட்டு மிருகங்கட்குப் பய
ந்து, அலைந்து திரிந்து
அலுத்துக் களைத்த அந்தக்
காலத்தின் கடைசியில்
அவன் என்னைத்தான்
சரணடைந்தான். வதை
செய்யும் அம்பையும் வில்லை
யும் கைவிட்டு என்மடியில்
அவன் கூட்டாக வாழக் கற்
றான். நான் அவனுக்கு என்
னென்ன நாகரீகங்களைக்கற்
றுக் கொடுத்தேன் தெரி
யுமா? இத்துடன் கங்கை
நாகரீகம் என்ன?
நைல் நதிக்கரை நாகரீகம்
என்ன? யூபிறற்றீஸ் நதிக்க
ரை நாகரீகம் என்ன? சரித்

திரும்படித்த உனக்கு அவை
களை மீட்டும் விரித்துச்
சொல்லவில்லை. ஆனால்
விசேடமாக ஒன்றை உனக்
குச் சொல்லவேண்டும். ஆம்.
கவனித்துக் கேள். இரக்கம்
என்ற உயர்ந்த மனிதப்
பண்பை மனிதன் என்னி
டம் இருந்துதான் கற்றான்.
பயன்கருதாது வான்பெய்ய,
அந்தநீரை எல்லாம் என்
னுள் அடக்கிக்கொண்டு என்
னைச் சரணடைந்த மனிதனை
நான் வாழவைத்தேன். நீ
அநாகரீகமானவன் என்று
கருதிக் கொண்டிருக்கும் அந்
தக்கால மனிதன் என் பேரு
தவியை என்றைக்குமே மற
க்கவில்லை. அதை மறந்து
எனக்குத் தாய்மையின்தங்கு
மிடமாகிய பெண்ணுருக்
கொடுத்து என்னைத்தன் கட
வுளின் தலையிலேயே ஏற்றி
வைத்து வழிபட்டான்.
'வாழி அவன்றன் வளநாடு
மகவாய் வளர்க்குந் தாயாகி'
என்ற அரசுலக் கவிஞனே
எனக்கு வாழிபாடினான். என்
அரவணைப்பில் அவனுக்கு
எத்தனை சுகம்! பஞ்சமா,
பசியா, வேலையில்லாத திண்
டாட்டமா...?

சை. காலம் மாறிவிட்
டது. மனிதன், உன் முன்
னேன் என் அரவணைப்பை
விட்டு இரும்புச் சுரங்கங்களை
நாடினான். கரி வயல்களை
நாடினான். மின்சாரத்தை
நாடினான். அதன் முடிவு

என்ன தெரிமா? ஹிரோஷி
மாவில் அணுக்குண்டு!

‘தாயே; இழுத்துத் தமிழர்
களாகிய நாங்கள் எந்த
இரும்புச் சுரங்கத்தை நாடி-
னோம். எந்தக் கரிவயலில்
நாடினோம். எங்கே அணுக்-
குண்டைப் போட்டோம்
எங்கட்கு ஏன் இந்தக் கதி?’
என்றேன் நான்.

கங்காதேவி நகைத்தாள்.
நகைத்துக் கொண்டே
சொன்னாள் ‘உன்னிடம்
அணுக்குண்டு இருந்தால்
அதைப் பிரயோகிக்கமாட்-
டாய் என்பது என்ன நிச்ச-
யம்? போகட்டும் நீங்கள்
கரிச்சுரங்கத்தை நாடவில்லை.
இரும்பையும் தேடவில்லை.
ஆனால் என்னை இங்கே நிரா-
தரவாக ஓட விட்டுவிட்டு உத்-
தியோகம் என்று அலைந்து
இப்போது உன் காலிலே
நிற்கப் பலமில்லாமல் என்-
னென்னவோ எண்ணுகி-
றயே. உனக்குத் தனி
நாடா வேண்டும்? உன்
மொழி, உன் கலைகள், உன்
பண்பாடு, உன் கலாச்சாரம்
எல்லாம் விருத்தியடைய
வேண்டுமா? அதற்கு முத-
லில் உன் காலிலே நிற்க
முயற்சி செய். ஆமாம் அதற்-
காகத்தான், மகவாய் வளர்க்-
குந் தாயாகி எனக்கு வாழி
பாடினானே அந்தக் கவிஞ-
னின் இனத்துக்காகத்தான்
நான் காலங் காலமாய்க் கற்-
பாந்த காலமாய்க் கண்டி-

நாட்டிலிருந்து இங்கே ஓடி-
வருகிறேன். வகுப்புவாதம்,
இனவெறி, அரசியல் மாற்-
ரூந்தாய்க் கொள்கை எல்-
லாம் பொல்லாறுவையில்
உன்னைக் கொல்லலாம், ரத்-
மலாணையில் உன்னை எரிக்க
லாம். கொழும்பிற் கொள்ளை
யடிக்கலாம். ஆனால் எது
புமே உனக்காக நான்
இங்கே ஓடிவருவதைத் தடை-
செய்யமுடியாது. என் கரை-
யில் உனக்கு என்றைக்-
குமே ஆறுதலுண்டு. என்
இருகரையையும் பார். இந்-
தக் கரையிலேதான் உன்
காலில் நிற்கக்கூடிய தெம்பு
மறுபடியும் உனக்கு வரும்.
ஆமாம் என் சகோதரியாகிய
யாங்கிச்சியாங்கின் கரையில்
வாழ்ந்த மனிதன் அன்-
றைக்கே சொல்லி வைத்து
விட்டான். ‘உணவுக்காக
நிலம் பயிரிடுகிறேன், குடி-
யிருக்க வீடு கட்டுகிறேன்.
அரசபிரானின் அதிகாரம்
என்னை ஒன்றுஞ் செய்யமுடி-
யாது’ என்று. அந்த மன-
நிலை என்மடியில் உனக்கு
ஏற்படும். அம்மனநிலை உன-
க்கு ஏற்படாவிட்டால் உன்
போராட்டம். உன் புரட்சி-
கள் எல்லாமே கேலிக்கூத்-
தாகத்தான் இருக்கமுடியும்!

உணர்ச்சி வயப்பட்டுக்
கேட்டுக்கொண்டிருந்த நான்
டக்கென்று குரல் நின்றதும்
சற்றுத் திகைத்தேன்.

ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட அரிய தமிழ்க் கவிதைகளையும் தேய்வ கீதங்
களையும் இயற்றியுள்ளார் 'பாமஹம்ஸதாசன்' வாழ்மிடம் மட்டக்
களப்பு. "சுதந்திரன்" தேசியகீதப் போட்டியில் முதல் பரிசாகத்
தங்கப் பதக்கம் பெற்றவர்.

❧ இலக்கிய முழக்கம் ❧

"பாமஹம்ஸதாசன்"

கோட்டுக நன்முர சே,—ஆற்றல்
கோஞ்சீடும் சேந்தமி ழால்;
எட்டுத் திசைகளி லும்,—தமிழ்த்தாய்
ஏற்றம் முழங்கிட வே! (1)

முத்தமிழ் மன்னரெல் லாம்—கூடி
மொய்த்து வளர்த்துவிட் ட—தமிழ்
வீத்தகப் பண்பையெல் லாம், ஜெய
வீறுட னே, ஒலிப் பாய்; (2)

சங்கத் தவிசினி லே,—தூய
தங்கத் தமிழ்அமர்ந் த—அந்த
மங்கலக் காட்சியெல் லாம்,—கண்முன்
வந்திடச் செய்திடு வாய்! (3)

வல்ல பழந்தமிழ்த் தாய்,—வாழ்ந்த
மாண்பை விரித்துரைக் கும்,—இன்பத்
தோல்காப் பியப்புக ழைப்—புவி
சோக்க விளக்கிடு வாய்! (4)

கங்காதேவி சலசலத்து ஓடிக்கொண்டுதான் இருந்தாள்.

ஏதோ நம்பிக்கையோடு ரோசிலற்றை அடித்துக் கொண்டு மறுபடியும் குடிசைக்குடக்கையில், பூவாய்ப்பூநிறைந்த குடலையாய்க், குமரீயின் பட்டுச் சரசரப்போடு

பரிமளித்து நெளியும் நெற்பயிர் ஒன்று தாய்மையின் பெருமிதத்தோடு கதிர் ஒன்றை வெளியே வீசியிருந்தது. அந்தக் கதிர் தமிழினத்தின் எதிர்கால நம்பிக்கைபோலத் தோன்றியது எனக்கு.

சன்னித் தமிழ்க்கும ரி—தூய
காற்சிலம் போசையி லே,—தமிழ்ப்
பண்கள் முழங்குவ தை,—இந்தப்
பாருக் கேடுத்துரைப் பாய்! (5)

மாகலைச் செல்வியே னும்,—சமிழ்
மங்கையின் சிற்றிடை யில்,—திகழ்மணி
மேகலை யின்சிறப் பை,—இந்த
மேதினிக் கேயுரைப் பாய்! (6)

நந்தா மணிச்சுட ராய்த்—தமிழ்
நங்கையின் மார்பொளி ரும்,—ஜீவ
சிந்தா மணித்திர னை,—எட்டுத்
திக்கும் மதிச்சுவைப் பாய்! (7)

அழகுத் தமிழணங் கின்,—கலை
யமுதக் கரங்களி லே, தவழ்
வளையா பதிச்சிறப் பை—எங்கும்
வாழ்த்த முழக்கிடு வாய்! (8)

வண்டமிழ்ப் பெண்ணமு தின்—தூய
வள்ளைச் செவிகளி லே,—மின்னும்
குண்டல கேசியி லே,—புவி
குளிர வழிசமைப் பாய்! (9)

கம்பக் கவியமிழ் தாம்,—தமிழ்க்
கன்னியின் போன்முடிக் கீழ்,—இந்த
மன்புவி யத்தனை யும்—புது
வாழ்வு பெறஒலிப் பாய்! (10)

தங்கத் தமிழா சி—கரம்
தாங்கும் திருக்குற ளாம்,—அருட்
சேங்கோன் முறைமைக னை,—எட்டுத்
திக்கும் அறியவைப் பாய்! (11)

பாரத சக்தியே னும்—அருட்
பாவையின் சித்திக னை,—இந்தப்
பாரறிந் துய்வதற் கே,—தமிழ்ப்
பண்புடன் நீமுழக் கே! (12)

ஈழத்தின் தலசிறந்த எழுத்தாளர்களுள் ஒருவரான மட்டக்களப்பு ஆசிரியர் எஸ். பொன்னுத்துரையின் கதைகள் ஈழத்துப் பத்திரிகைகளிலும், 'கலாமகள்', 'காதல்' ஆகியவற்றிலும் வெளிவந்துள்ளன. "குமிழி" என்ற கதை 'ஈழத்துச் சிறுகதைகள்' இரண்டாம் தொகுதியில் இடம்பெறுகின்றது.

முள்

[எஸ் பொன்னுத்துரை]

அவன் ஒரு பிறவிக் குருடன்.

கண்களில் ஒளி யில்லை. உண்மை. ஆனால், உடலில் உணர்ச்சி இருக்காதா? பருவ உணர்ச்சிகள், அவனுடைய உடலில் பரவிப் படர்ந்தன....

'மனைவி, மக்கள்' என்று மற்றவர்கள் தாங்கள் அனுபவித்த இன்ப சுகங்களை ஓயாமல் வர்ணித்தார்கள். அவை அவனுடைய காதில் விழுந்தன. அவன் செகிடல்ல. அந்த ஒலி யலைகள் அவனுடைய சிந்தனைகளைக் கிளறிவிட்டன. இனந்தெரியாத உணர்ச்சிகள் உள்ளத்தில் குமைந்தன. அவை ஒன்று திரண்டன. கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்ற இயற்கை வேட்கையாகப் பர்ணமித்தது. தன் ஆசையைப் பலரும் அறிய வெளியிட்டான்.

'முடவனின் கொம்புத் தேன் ஆசை' என்று கேலி செய்தனர் சிலர், 'தகாத

ஆசை' என்று நையாண்டி செய்தனர், பலர். ஓர் ஏழைத் தந்தை. அவனுக்கு மக ளொருத்தி. அவளை அந்த அந்தகனுக்குக் கல்யாணம் செய்துவைக்க முன்வந்தான். தன்னுடைய நோக்கத்தைப் பகிரங்கப் படுத்தினான்.

அவள் அழகி. சேற்றில் முளைத்த செந்தாமரையைப் போன்றவள். ஒரு நாள் விருந்திற்காக, அவள்மீது 'கண்ணெறிந்த' சிமாண்கள், பலர். அந்த வம்பர்கள், "அவள் அன்றலர்ந்த ரோஜாவைப் போன்ற அழகி. அந்த அழகின் ஒரு துகளை யேனும் இவனால் சுவைக்க முடியுமா?" என்று அந்தக் குருடனைப் பார்க்கும்பொழுதெவலாம், பொருமையுடன் பொருமியினர்கள். வாய் விட்டுச் சொன்னார்கள்.

நாலு திக்குகளிலுமிருந்து மோதிவந்த அந்தக் கேலிப் பேச்சுகள் அவனுடைய உள்ளத்தை வாட்டின. அக்கினியில் பூக்கும் நீறுபோல, இன்னொரு ஆசை தன் உள்ள

ளத்தில் மலர்வதை உணரலானான். அவள் ரோஜாவாம். அன்றலர்ந்த ரோஜாவாம்; அந்த ரோஜா எப்படி இருக்கும்? அதை ஸ்பரிசித்துப் பார்த்தால் என்ன? பூக்காரி கொண்டுவரக் கூடிய ரோஜா வாடியதாக இருக்கலாம். ஆகவே செடியிலுள்ள அன்றலர்ந்த ரோஜாவை ஸ்பரிசிக்கவேண்டும். தன் உணர்ச்சிகளுக்குச் சிந்தனையில் உருவம் கொடுத்தான். முடிவுக்கு வந்தான். தன் முடிவைச் செயற்படுத்தத் துணிந்தான். இந்தப் பணியில், நல்ல கண்பார்வையுள்ள ஒருவனைத் துணைக்கு அமர்த்திக் கொண்டான்.

அவன் அந்தகனை ஒரு நந்தவனத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான். இருவரும் ஒரு ரோஜாச் செடியைச் சமீபீத்தார்கள்.

“இது என்ன நறுமணம். மனதை மயக்குகின்றதே!” என்று பூரிப்புடன் குருடன் சொன்னான்.

“அது ரோஜாப் பூவின் நறுமணம். அதைப் பறித்துக் கையில் தரவா?” என்று

துணைக்கு வந்தவன், துணைக்கு வந்தான்.

“அது அன்றலர்ந்த ரோஜாதானா?”

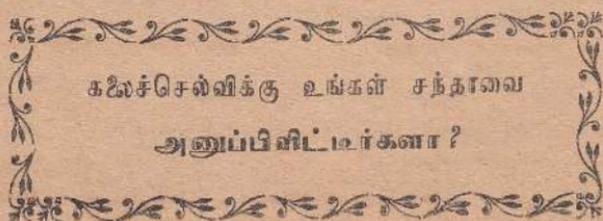
“ஆமாம்.”

“பறிக்க வேண்டாம். அதற்கிடையில் வாடிவிடக் கூடும். நான் அதைச் செடியிலேயே வைத்துத் தடவிப் பார்க்கிறேன். என்னை அந்தச் செடிக்குச் சமீபமாக அழைத்துச் செல்”.

செடிக்குச் சமீபமாக அழைத்துச் செல்லப்பட்டான்.

உள்ளத்தில் பொங்கி வந்த ஆவலுடன், செடியை அணைத்தான். தொட்டுத் தடவிப் பார்த்தான். முட்கள் அவனுடைய கைகளைக் கீறிக் கிழித்தன. இரத்தம் வழிந்தோடியது. வலியையும் வேதனையையும் தாங்க முடியவில்லை.

அந்தகன் உணர்ச்சிகலந்த குரலில் சொன்னான். “அவள் அன்றலர்ந்த ரோஜாவேதான். எனக்குக் கல்யாணமே வேண்டாம்!”

கலைச்செல்விக்கு உங்கள் சந்தாவை

அனுப்பிவிட்டீர்களா?

எழுத்துலகில் நான்

[இளங்கரன்]

பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான் எனது அருமைத் தாயகமான இலங்கையை விட்டு மலேயாவுக்குச் சென்றபோது எனது இதயத்தில் பல இடைச்சியங்கள் குடி கொண்டிருந்த போதிலும் 'நான் ஒரு எழுத்தாளன்' ஆக வேண்டுமென்ற ஆசை எனக்கு இருக்கவில்லை.

நான் மலேயாவிலிருந்த சமயம் 'ஜனநாயகம்' என்ற ஒரு திண்பத்திரிகை வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. அதைத்தான் நான் விரும்பிப் படிப்பது வழக்கம். இயற்கையாகவே சர்வதேச விவகாரங்களில் மிகுந்த ஆர்வமும், ஈடுபாடும் கொண்ட எனக்கு இவைபற்றி ஏதாவது எழுதவேண்டுமென்ற ஆசை என் மனசை அரித்துக் கொண்டே யிருந்தது. எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் இந்த 'அரிப்பை' சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியும்? ஒரு நாள் மகா துணிச்சலுடன் 'இரண்டாவது மகா யுத்தத்திற்குப் பிறகு உலகநிலை' என்ற தலைப்பில் சர்வதேச பிரச்சனைகளைப் பற்றி ஒரு கட்டுரையை எழுதி, அதை என் சொந்தப் பெயருடன் 'ஜனநாயகம்' திற்கு அனுப்பி வைத்தேன். அக்கட்டுரை

அனுமார் வால்மாதிரி பெரியது. ஆயினும் ஒரு எழுத்தாவது அழித்தோ திருத்தவோ படாமல் அப்பத்திரிகையின் ஒரு முழுப் பக்கத்தையும் அப்படியே விழுங்கிக் கொண்ட வெளிவந்தது. எனக்கு உற்சாகம் தாங்க முடியவில்லை; அச்சவாகனமேறிய எனது முதல் கட்டுரையான அதை எத்தனை தடவை திருப்பித் திருப்பிப் படித்தேன் என்பது எனக்கே தெரியாது. எனது முதற் குழந்தையான அக்கட்டுரை ஆசிரியர் என்ற தாதியால் அங்கசேதப்படாமல் முழு உருவத்தோடும் வெளிவந்ததைப்பற்றி மகிழ்ச்சிக் கடலில் மிதக்காமலிருக்க முடியுமா? மேலும், 'தொடர்ந்து எழுதுங்கள்' என்று ஆசிரியர் கடிதம் வேறு எழுதியிருந்தார். எனது உற்சாகத்துக்குக் கேட்கவா வேண்டும்? ஜனநாயகத்தில் எனது கட்டுரைகள் பல வெளிவந்தன. எனினும், "நான் ஒரு எழுத்தாளன்" என்ற உணர்வு எனக்குப் பிறக்கவேயில்லை.

ஒருநாள் பாரதிதாசனின் பிறந்ததின விழா நடைபெற்றது. அதில் நானும் ஒரு பேச்சாளன். தமிழ் மணங்

கமழக்கூடிய இனிமையான ஒரு புனைப்பெயர் வைத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்ற ஒரு ஆசையும் சிலநாட்களாக இருந்து வந்தது. இந்த ஆசையும் அவ்விழாவில் தான் நிறைவேறியது. “இளங்கிரன்” என்ற புனைபெயரில் முதன்முதலில் அவ்விழாவில்தான் பேசினேன். என் புனைப்பெயர் அரங்கேறிய அன்றையநாளை என் உயிருள்ளவரை மறக்க முடியுமா? ஆனால் “இளங்கிரன்” என்ற புனைப்பெயரைச் சூட்டிக்கொண்டபோதும் எனக்கு “நான் ஒரு எழுத்தாளன்” என்ற உணர்வு பிறக்கவில்லை.

நப்போவில் ‘இனமணி’ என்ற ஒரு வார இதழ் வெளியாகிக்கொண்டிருந்தது. அப்பத்திரிகை உருவத்திலும் சரி, உள்ளடக்கத்திலும் சரி குறையுள்ளதாயிருந்தது. ஆயினும் நண்பர்களின் அபிமானத்தைப் பெற்றிருந்தது. எனவே, அந்த இதழைப் பற்றி நண்பர்களிடம் காரசாரமாக விமர்சிப்பதுண்டு.

ஒருநாள் மாலை ஆறு மணிக்குமேல் இருக்குமா. என்னைத்தேடி ‘இனமணி’யின் ஆசிரியரே வந்துவிட்டார். அவரை ஏற்கனவே இரண்டொரு தடவை பார்த்திருக்கிறேனாதலால், உடனே அடையாளம் தெரிந்துகொண்டு வரவேற்றேன்.

அவர் நின்றபடியே, உங்களுடன் சில முக்கிய விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசவேண்டும். என்னுடன் வீட்டுக்கு வர முடியுமா?” என்று கேட்டார். நான் “சரி” என்று தலையை ஆட்டினேன்.

அவருடைய வீட்டுக்குச் சென்றதும் என்னை உபசரித்துவிட்டு, “இந்தியாவில் உங்களுடைய சொந்த ஊர் எது?” என்று முதற்கேள்வியைக் கேட்டார்.

ஒரிருவரைத் தவிர, மற்றவர்களுக்கு எனது பூர்வீகம் தெரியாது. என்னை ‘இந்தியாக்காரன்’ என்றே எண்ணியிருந்தனர். எனவே “இனமணி”யாரின் கேள்வி என்னை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தவில்லை. நான் மெல்லச் சிரித்துவிட்டு, “எனது சொந்த ஊர் இலங்கையிலுள்ள யாழ்ப்பாணம்” என்றேன்.

அவர் என்னை வியப்புடன் பார்த்தார். பிறகு, “உங்களை யாழ்ப்பாணத்தார்” என்று நம்பவே முடியவில்லை பேச்சும் நடையும் இந்தியர் போலவே இருக்கின்றன. சரி, “இனமணி”யைப்பற்றி வாசகர்களும், பல நண்பர்களும் தமது அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவித்தார்கள். குறிப்பாக உங்களுடைய அபிப்பிராயங்களும் என்காதுக்கு எட்டின. “இன

மணி" பால் பல குறைகளுண்டு என்பதை நானும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் அச்சகத்தையும் கவனித்துக்கொண்டு ஆசிரியராகவும் வேலை செய்வது சிரமமாயிருக்கிறது. நான் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்து விட்டேன். அடுத்த இடமில்லாது நீங்கள் தான் ஆசிரியர். சம்பளம் 150 வெள்ளி. என்ன சொல்கிறீர்கள்? என்று விறு விறுப்புடன் சொல்லிவிட்டு ஒரு கேள்வியுடன் நிறுத்தினார்.

நான் அதிர்ச்சியுடன் வாயைப் பிளந்துகொண்டு இமைக்காமல் அவரையே பார்த்தேன். பலதரப்பட்ட உணர்ச்சிகள் என்னுள் உருண்டு புரண்டன. பத்திரிகை ஆசிரியருக்குள்ள தகுதி எனக்கு இருக்கிறதா என்று என்னையே கேட்டுக்கொண்டேன். ஆயினுமென்ன? நான் "இனமணி"க்கு ஆசிரியனாகி விட்டேன். என்றாலும், "நான் ஒரு எழுத்தாளன்" என்ற உணர்வு எனக்குப் பிறக்கவேயில்லை!

இரண்டரை ஆண்டுகள் மலையாளி விருந்துவிட்டு இந்தியாவுக்கு வந்தேன். அப்போது "பொன்னி" புதுக்கோட்டையில் வெளியாகிக்கொண்டிருந்தது. ஏற்கனவே அதன் ஆசிரியர் முருகு சுப்பிரமணியத்திற்கும் எனக்கும் கடிதத்

தொடர்பு இருந்து வந்தது. அவரைக் கரணபதற்காகப் புதுக்கோட்டைக்குச் சென்றேன். என்னை வரவேற்று உபசரித்த பிறகு, "நீங்களும் இராமநாதபுர மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தானே?" என்று ஒரு போடி போட்டார்.

நான் ஒரு அசட்டுச் சிரிப்புடன் "உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று கேட்டேன்.

"உங்களுடைய பேச்சு நடையைக்கொண்டு ஊகித்தேன்" என்றார். "பொன்னி" ஆசிரியரும் என்னை "இந்தியாக்காரனா" க்கிவிட்டார்.

நான் விடை பெற்றுக் கொண்டு வெளியேறும் போது "பொன்னிக்குக் கதைகள் அனுப்பி வைப்புகளேன்" என்றார். "ஆகட்டும் பார்த்தலாம்" என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்தேன். அப்போதும் "நான் ஒரு எழுத்தாளன்" என்ற உணர்வு பிறக்கவில்லை. ஆனால், "தமிழகமே, என்னை உனக்குச் சொந்தமானவனாகப் பார்க்கிறாயோ?" என்று என்னுள் கேட்டவாறு திருச்சிக்கு வண்டியேறினேன்.

திருச்சி சென்றதும் ஒரு சிறுகதை (மதுரைதீம்) 'பொன்னி'க்கு அனுப்பி வைத்தேன். அட்டைப்படத்துடன் அக்கதை வெளி

வந்தது. எனக்கு உற்
சாகமும், மகிழ்ச்சியும்
பொங்கி வழிந்தன. எனினும்
“நான் ஒரு எழுத்தாளன்”
என்ற உணர்வு ஏனோ அப்
போதும் பிறக்கவில்லை.

துறையூர் சென்றேன்.
அங்கே எரிமலைப் பதிப்பக
அதிபர் கலியபெருமானுடன்
நட்பு ஏற்பட்டது. என்னை
எழுதுமாறு துண்டி.க்
கொண்டே யிருந்தார்.
அதன் விளைவாக, “கலா
ராணி” என்ற சமூகநாவலே
யும், “வண்ணக்குமரி” என்ற
சரித்திரப் பின்னணி
கொண்ட கதையையும் எழுதி
முடித்தேன். இரண்டையும்
படித்த கலியபெருமாள்
“இவை சினிமாவுக்கு ஏற்
றவை” என்று சொல்லி
என்னையும் கதைகளையும்
மாடர்ன் தியேட்டர்ஸுக்கு
(சேலம்) அனுப்பிவைத்தார்.

கதைகளுடன் சேலத்திற்
குச் சென்றேன். ஆனால்,
மாடர்ன் தியேட்டர்ஸைச்
சேர்ந்த முக்கிய நிர்வாகிகள்
எவரையும் சந்திக்கமுடியாது
போய்விட்டது.

அப்போது சேலத்தில்
“தணலன்” என்ற எழுத்
தாளர் இருந்தார். அவரைச்
சந்திக்கும்படி நண்பர் கலிய
பெருமாள் ஒரு கடிதம் தற்
திருந்தார். அக்கடிதத்துடன்
அவரைப் போய்ப் பார்த்
தேன். சேலத்திற்கு நான்

வந்த நோக்கத்தைத்
தெரிந்துகொண்டதும் அர்த்
தம் நிறைந்த ஒரு சிரிப்
புடன் என்னை மேலும்
கீழும் பார்த்தார். பிறகு,
“உங்களுடைய சொந்த ஊர்
இலங்கை என்று கலிய
பெருமாள் எழுதி யிருக்
கிறாரே, செல்வம் படைத்த
சிலோனைவிட்டு, இந்த நாட்
டிலே ஏன் சற்றி அலைந்து
கொண்டிருக்கிறீர்கள்? இங்
கே எழுத்தை நம்பி நீங்கள்
சீவிக்க முடியாது ஸார்!”
என்றார்.

எனக்குச் சுருக்கென்றது.
ஒருவிதத் தன்மான உணர்
ச்சி என்னுள் தலையெடுத்து
விஸ்வரூபம் பெற்றது. அப்
போதுதான் “நான் ஒரு
எழுத்தாளன்”. என்ற
உணர்வு கருக் கொள்ள
ஆரம்பித்தது. தமிழ், தமிழ்
நாட்டைச் சேர்ந்தவா்
கருக்குமட்டும் சொந்தமல்ல,
எனக்கும் சொந்தம். எழு
திச் சீவிக்க முடியும்” என்ற
உணர்ச்சி ஆவேசத்துடன்
நாவலிக்கச் சென்னைக்குச்
சென்றேன்.

சென்னையில் எழுத்தாளர்
வல்லிக்கண்ணனுடன் பழகு
வதற்கும், அவர் இல்லத்தில்
தங்குவதற்கும் வாய்ப்பு ஏற்
பட்டது. அதே சமயம்
அப்போது பிரசுர கர்த்தரா
யிருந்த சூரியைச் சந்திக்க
நேர்ந்தது. அவர் என்னிடம்

கதையிருந்தால் தருமாறு கேட்டார். “பைத்தியக்காரி” என்ற முப்பத்திரண்டு பக்கங்கள் கொண்ட கதையை எழுதிக் கொடுத்தேன். நூல் வடிவில் வெளிவந்த எனது முதல்கதை அதுதான், முப்பதுரூபாய் சம்பாதித்துத் தந்த முதல் கதையும் அதுதான். ஆம்-எனது எழுத்து என்னை வாழவைக்கத் தகுதி பெற்றுவிட்டது! எழுதிப் பிழைக்கத் துண்டிய அந்தச் சம்பவத்தை, அனுபவத்தை என்னால் மறக்க முடியுமா?

என்னிடமிருந்த காசெல்லாம் செலவாகிவிட்டது “பைத்தியக்காரி” சம்பாதித்துத் தந்த முப்பதுரூபாயும் கரைந்துவிட்டது. பசியும் பட்டினியும் என்னைத் தொடர்ந்தன. எனவே, சம்பிரதாயப்படி நான் ஒரு தமிழ் எழுத்தாளனாகி விட்டேன் என்பது ஊர்ஜிதமாய்விட்டது! இல்லையா?

ஒருநாள் வல்லிக்கண்ணன் என்னிடம், “ஏன் ஸார், இங்கிருந்துகொண்டு கஷ்டப்படுகிறீர்கள்? உங்கள் சிலோன் பொன்கொழிக்கும் நாடாச்சே! அங்கு சென்று ஏதாவது நல்லதொரு தொழில் செய்துகொண்டு சந்தோஷமாக வாழலாமே? எங்களைப் போன்ற எழுத்தாளர்களுக்கே இந்தத் தமிழ்நாடு

சோறு போட மறுக்கும் போது உங்களுக்கு எப்படிச் சோறு போடும்?” என்று தன் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டார்.

வல்லிக்கண்ணன் அவர்கள் என்நிலைக்கு இரங்கி, அனுதாபப் பட்டுத்தான் அவ்வாறு சொன்னார் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. என்னுடைய நாடு பொன்கொழிக்கும் நாடு என்று அவர் சொன்னதில் எனக்குப் பெருமையும் ஏற்பட்டது. ஆயினும், அவருடைய வார்த்தைகள் என்னை ஆறெகவி அழைப்பதுபோல் தோன்றிற்று. நான் இன்னும் எழுத்தாளனாகவில்லை; தமிழ்நாடும் என் இலக்கியத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாது என்ற அர்த்தத்தைக் கொடுப்பதுபோல் தென்பட்டது. எனக்கு ஒரு வித ரோஷமும், சயமரியாதை உணர்ச்சியும் மனதில் புகுந்து குடையத்துவங்கின. சேலத்தில் தணலன் சொன்ன வார்த்தைகளும் என் காதுகளில் ரீங்காரமிட்டன. அப்போதுதான் “நான் உண்மையில் ஓர் எழுத்தாளன். எழுதப் பிறந்தவன். உயிருள்ளவரை எழுதிக்கொண்டே யிருப்பேன். தமிழ்நாடே, நீ நிச்சயமாக என் வயிற்றை நிரப்புவாய்” என்று எனக்குள் குளுரைத்துக் கொண்

டேன். ஆனால், வல்லிக் கண்ணனிடம் நான் வாய் திறக்கவேயில்லை. இதற்குப் பிறகு சென்னையில் எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்கள் பல, படுக்கக்கூட இடமில்லாமல் ரயில்வே பிளாட் பாரங்களில் படுத்திருக்கிறேன். அப்போ தெல்லாம் இலங்கையை நினைத்துக் கொள்ள வேன். ஏன் இப்படிக்கஷ்டப்பட வேண்டுமென்று எண்ணுவேன். ஆனால்எனது சபதம் நினைவுக்கு வந்ததும், மீண்டும் ஒருவிதத் தெம்பு பற்றியெரியும் பசியைக்கூட மறக்கச் செய்துவிடும்.

ஒரு நாள் என்கதைகளைப் பற்றி மாடர்ன் தியேட்டர்ஸுக்கு எழுதினேன். "கேவையில்லை" என்று பதில் வந்தது. கசப்பும், நம்பிக்கையும் நிறைந்த உள்ளத்துடன் சென்னையை விட்டு துறையூருக்குக் கிளம்பினேன்.

துறையூருக்குச் சென்றதும் எரிமலைப் பதிப்பகத்தார் அங்கேயே தங்கச் சொன்னார்கள். அத்துடன் 'கலாராணி'யை நூல்வடிவில் வெளியிட்டார்கள், மாடர்ன் தியேட்டர்ஸாருக்கும் இரண்டு பிரதிகளை எரிமலைப் பதிப்பகத்தார் வேண்டா வெறுப்போடு அனுப்பி வைத்தார்கள்.

நாலேந்து மாதங்கள் ஓடி மறைந்துவிட்டன. இதற்

கிடையில் பலநூல்கள் வெளிவந்தன. அவை எனக்குப் பணந்தந்தன. தமிழ்நாடு என்னை எழுத்தாளன் என்று ஒப்புக்கொண்டுவிட்டது. பேனாவைக்கொண்டே என வாழ்க்கை வண்டியைச் செலுத்தும் எண்ணத்தை இந்நூல்கள் ஆணித்தரமாகப் பதித்துவிட்டன.

திடீரென்று ஒரு நாள் மாடர்ன் தியேட்டர்ஸிலிருந்து அழைப்பு வந்தது. சேலத்துக்குச் சென்றேன். "கலாராணி" கதையைச் சினிமா எடுப்பதென முடிவு செய்திருப்பதாகக் கூறி உரிமையை வாங்கிக்கொண்டார்கள். இந்த நிகழ்ச்சி தன்னம்பிக்கையையும், தெம்பையும் மேலும் ஓளவு வளர்த்தது.

சுமார் இரண்டு வருஷங்கள் வரை தமிழ்நாட்டில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து விட்டு இலங்கை திரும்பினேன். இயிகரேசன் அதிகாரியிலிருந்து என் வீட்டிலுள்ளவர்கள் வரை எல்லோரும் என்னை "இந்தியாக்காரன்" என்றே மதித்தார்கள். இதனால் எனக்கு மிகச் சுவையான அனுபவங்கள் ஏற்பட்டன. ஆனால் நான் இதைக்குறித்துக் கவலைப்படவில்லை.

எனது எழுத்துலக வாழ்க்கைக்குத் தமிழ்நாடுதான் ஏற்ற இடம் என்று நான்

ஏற்கனவேயே முடிவு செய்திருந்ததால் திரும்பவும் தமிழ்நாடு சென்றேன். பல பிரசுர கார்த்தாக்கள் என்கதைகளை வெளியிட்டார்கள். வருவாயும் என் வாழ்க்கைக்குப் போதியதாயிருந்தது. எனினும் எனது குடும்ப நிலைமை என்னைத் தொடர்ந்து இந்தியாவில் இருக்கவில்லை. எனவே அடிக்கடி போய் வந்துகொண்டிருந்தேனென்று வைத்துக்கொள்ளுங்களேன்.

ஒரு சமயம் நான் கொழும்பு சென்றிருந்த போது மோகன்குமார் அதிபர் எம். பி. பாரதியைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. என்னுடைய நூல்கள் பல அவருடைய கடையிலிருந்தன ஆகவே, அவர் என்னை அதற்கு முன்பே அறிந்திருந்தார். அவரும் என்னிடம் முதல் கேட்ட கேள்வி. "இந்தியாவில் உங்களுக்குச் சொந்த ஊர் எது?" என்பதுதான்.

ஒருநாள் நானும் பாரதியும் "தினகரன்" ஆசிரியராக இருந்த திரு. வி. கே. பி. நாதனைச் சந்திக்கச் சென்றோம். ஏற்கனவே என்னைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருந்தார். ஆயினும் நான் ஒரு "இந்தியாக்காரன்" என்றே அவரும் எண்ணியிருந்தார். அன்றுதான் எனக்கும் 'தினகரனுக்கும்' தொடர்பு ஏற்பட்டது.

"தினகரனில்" வெளியான எனது தொடர்கதைகளும், இதர நூல்களும் எனக்கு ஏராளமான வாசகர்களைத் திரட்டித் தந்திருக்கின்றன. அவர்கள்தான் என்னை வாழவைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றுகூடச் சொல்லலாம். வாசகர்களுக்கும் எனக்குமுள்ள தொடர்பு பல சுவையான அனுபவங்களைத் தந்திருக்கின்றது. "இலங்கை எழுத்தாளர் தன் பேரொன்றைக் கொண்டே வாழ முடியாத" என்று கருதுகிறவர்களுக்குக்கூட நான் ஒரு புதிய அனுபவ உருவம் இல்லையா?

அதிர்ஷ்டவசமாகவே, துரதிர்ஷ்டவசமாகவே எழுதுவதையே தொழிலாகவும், வாழ்வாகவும் கொண்ட எனக்கு இப்படியான எத்தனையோ அனுபவங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் விவரித்துக் கொண்டேபோனால் அது என்னுடைய சுயசரிதமாகவோ, அல்லது நாவலாகவோ உருவாகிவிடும். எனினும் ஒரு சம்பவத்தை மட்டும் சுவைத்துப் பாருங்களேன்.

194-ம் ஆண்டு "தினகரனில்" எனது தொடர்கதையான "புயல் அடங்குமா?" வெளிவந்துகொண்டிருக்கும் போது ஒருநாள் நானும் எனது நண்பரும் சினிமா பார்க்கச் சென்றிருந்தோம்.

அப்போது அருகிலிருந்த இருவர் “இளங்கீரனை” ப்பற்றிச் சர்ச்சை செய்துகொண்டிருந்தனர். ஒருவர் “இளங்கீரன் இந்தியாகாரன்” என்றார். மற்றவர் “இல்லை. இலங்கையில் உள்ளவர்தான். அதுவும் யாழ்ப்பாணத்தின் தான் இருக்கிறார்” என்றார். இவ்வாறு பலத்த விவாதம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது, நண்பர் என்னைப்பார்த்தார். நான் ஒன்றும் பேசாமல் இந்தவிவாதத்தை ரஸித்துக்கொண்டிருந்தேன். சர்ச்சையில் ஈடுபட்டிருந்தவர்களில் ஒருவர் சடேரென்று என்பக்கம் திரும்பி என்னை மேலும் கீழும் பார்த்தார். பிறகு, “நீங்கள் யாழ்ப்பாணமா?” என்று கேட்டார்.

நான் ‘ஆம்’ என்று தலையை ஆட்டினேன்.

“உங்களுக்கு இளங்கீரனைத் தெரியுமா?”

“கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்”.

“அவர் இந்தியாகாரரா, அல்லது யாழ்ப்பாணத்தவரா?”

“இளங்கீரன் இந்தியரா, இலங்கையரா? என்பதல்ல முக்கியம். அவர் ஒரு ‘கலாரஸிகர்’ என்பதுதான் சுவாரஸ்யமான விஷயம்.”

நான் இவ்வாறு சொன்னதும் நண்பர் ‘கலகல’ எனச் சிரித்துவிட்டார். ஆனால், விவாதத்தில் ஈடுபட்ட இருவர்களும் ஒன்றும் புரியாது என்னையும், நண்பரையும் பார்த்து விழித்தார்கள். அதற்குமேல் உரையாடல் தொடரவில்லை.

சமீபத்தில் “இலங்கையின் இருமொழிகள்” என்ற எனது நூலொன்று சென்னையிலிருந்து வெளிவந்திருக்கிறது. அதைப் படித்த பலர் மத்தியில் “இந்த இளங்கீரன் இந்தியாவில் இருக்கிறார். தினகரனில் “நீதியே நீ கேள்” என்ற தொடர்கதையை எழுதிக்கொண்டிருக்கும் இளங்கீரனவேறு” என்ற விவாதம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருப்பதாகக் கேள்வி!

வியாபாரத்திற்குழகு
விளம்பரஞ் செய்தல்;

அதற்கேற்றது
கலைச்செல்வியே.

“ அணுவன் ஓர் அதிசயம் — 3.”

[அ. க. சர்மா B. Sc. (Lond)]

(முற்சொடர்)

செயற்கைக்கதிரியக்கம்: நாம் மேலே கூறிய இயற்கைக்கதிரியக்கம் தானாகவே நிகழ்வது. நமது சக்திக்குட்பட்டதன்று. ஆனால், நமது முயற்சியாலும் அணு மாற்றங்களை யுண்டாக்கலாம் என ரூதர்போட் பிரபு செய்த சில பரிசோதனைகளினால் தெளிவாயிற்று. அவர் ஆல்பாத்துகள்னை ஒரு தனிமத்தினுட் செலுத்தி அதன் அணுக்களை நேரடியாகத் தாக்கிச் சிதைத்தார். அணுவின் உட்கருவும்; ஆல்பாத்துகளும் நேர் மின்னேற்றங் கொண்டவை. ஆகவே, அவை ஒன்றையொன்று விலக்க முயலுகின்றன. எனவே, ஆல்பாத்துக்களை வேகமாகச் செலுத்தி, இவ்விலக்கத்தை அவை மீறி உட்கருவை அவை போயடையுமாறு செய்ய வேண்டும். இந்த விலக்க விசை, இலேசான தனிமங்களிலே சூறையாக விருப்பதால், ஆல்பாத்துக்கள் கொண்டு அவற்றின் அணுக்களை நேரடியாகத் தாக்கிச் சிதைக்க அதிகமான வாய்ப்பு உண்டு.

அணு சக்தி: பொருட்களிலே (மூலக் கூறுகளை

ஒன்று சேரப் பிணைப்பது) மூலக்கூற்றுப் பிணைவு, என்ற ஒரு சக்தியாகும். இதைவிடப் பலம் பொருந்திய ஒரு சக்தி, மூலக் கூறுகளிலுள்ள அணுக்களைப் பிணைத்துவைத்திருக்கின்றது. அணுவின் உட்கருவில், புரோட்டானும், நியூட்ரானும் மனிதனுக்கு இதுகாறும் தெரிந்துள்ள சக்திகளினும் மேலான ஒரு பலத்த சக்தியினும் பிணைக்கப்பட்டுள்ளன. அணுவின் உட்கருவிற்கு புதைந்துள்ள இம்மாபெருஞ் சக்தியே அணு சக்தி யெனப்படும்.

உலகம் இதுகாறும் காணாத மேதை ஜன்ஸ்டைன் வெளியிட்ட சமன்பாடு ஒன்று, அணுவன் மறைந்திருக்கும் ஆற்றலைப் பெற அடிப்படைமாக உள்ளது. இவரது சீரிய ஆராய்ச்சிகளின் விளைவாக, சுமார் 50 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சார்புக்கொள்கை (Relativity theory) வாயிலாக அறியப்பட்ட இச்சமன்பாடு ஒரு காலத்திலே, இரு பெரிய ஜப்பானிய நகரங்களை கொடிப் பொழுதிலே நிர்மூலமாக்க உதவும் என அப்போறிஞரே எதிர்பார்த்த

திருக்க முடியாது. பொருளும் சக்தியும், அடிப்படையான தொடர்புள்ளவை என்றும், இவற்றுள் ஒன்று மற்றொன்றாக மாறும் தகைமையை யுள்ள தெனவும் மேல்வரும் சமன்பாடு குறிக்கின்றது.

$E=mc^2$ என்பதில், E என்பது சக்தி. இதன் அலகு, ஏர்க்குகள், அல்லது அடிப்படிண்டல்கள் m என்பது நிறை; கிராமில் அல்லது இரத்தலில். c என்பது ஒளியின் வேகம்: இது 3×10^{10} ச. மீ / செக் அல்லது: 186000 மைல்கள் / செக். ஆகியவற்றைக் குறிக்கின்றது. இந்தச் சமன்பாட்டிலிருந்து சிறிய நிறையுள்ள பொருள் எத்தனையோ கோடி குதிரைத்திறன் சக்தியாகப் பரிணமிக்கிற தென்பது தெளிவு. ஆனால், இவ்வகையில் எப்பொருளையும் சக்தியாக மாற்ற நடைமுறையில் இதுவரை சாத்தியமாகவில்லை, யூரேனியத்தை மட்டிலும் சக்தியாக மாற்ற முடிந்தது. இதிலும் 1μ இற்குக் குறைந்த நிறைதான், யூரேனியத்தில் வினையுள்ளதாக அமைந்திருக்கின்றது. அதிலும் ஆயிரத்திற்குக் குறைந்த நிறை மட்டுமே ஆற்றலாக மாறி, ஜப்பானியப் பெருநகரான ஹிரோஷிமாவை, அடியோடு ஒரு நொடிப் பொழுதில் அழிக்கப் போதுமானதா யிருந்தது.

யூரேனியப் பிளவு: 1938-ஆம் ஆண்டு வரை அணுவின் உட்கருவி லுள்ள புரோட்டான்கள், நியூட்ரான்கள் பிரிக்கப்படவில்லை. 1938-ஆம் ஆண்டு ஹான், ஸ்ட்ராஸ்மான் என்ற இரு ஜெர்மன் விஞ்ஞானிகள் யூரேனிய உட்கருவைப் பிரிப்பதில் வெற்றிகண்டனர். யூரேனியவுட்கருவிலே நேர்மின்னேற்ற மதிக முள்ளது. தாக்குந்துகளுக்கும் அதற்குமுள்ள விலக்கவிசையும் அதிகம். எனவே யூரேனியத்தில் இத்தகைய சிதைவை ஏற்படுத்துவது சிரமமே. எனவே அவர்கள் மின்னேற்றமற்ற நியூட்ரான்களால், "கருப் பிளவு" அல்லது கருமாற்றத்தை நிகழ்த்த முயன்றார்கள். இப்பொழுது எதிரான விலக்கவிசைகள் இரா. கவர்ச்சிவிடை தொழிற்படவும் வழியுண்டு. நியூட்ரான்களைக்கொண்டு யூரேனியக் கருவைத் தாக்க முயன்றபோது, மேற்கூறிய இரு ஜெர்மன் விஞ்ஞானிகளும் இதுவரை யறியாத ஒரு விளைவு நிகழக் கண்டார்கள். யூரேனியம் சிதைந்து அதில் ஒரு சிறுபகுதி வெளியேறுவதற்குப் பதிலாக, ஏறக்குறையச் சமமான இருகூறுகளாக அது பிரிந்தது. அது போது யூரேனிய அணுவில் ஏறத்தாழ 1000 இல் 1 பங்கு

ஜனவரிச் சிறு கதைகள்

[“புதுமைப்பிரியன்”]

(முற்றோடர்)

ஜனவரிச் சிறு கதைகளுள் வேறும் சில நல்ல சிறுகதைகளும் இல்லாமலில்லை. பிரசவம், விடிநிலா, மாமாங்கம் தீர்த்தம், அமரன் என்பவற்றில் சிறுசிறு குறைகள் இருந்தபோதும் நல்ல கதைகளாக உள்ளன.

பிரசவம்: நகரசத்தித் தொழிலாளர் வாழும் அந்தத் ‘தனி உலக’த்தில் வீரப்பன் ‘பெரிய இடத்துப் பெண்’ தங்கத்தைக் கட்டிக் கொண்டு வந்ததால், சக தொழிலாளர்க் குடும்பங்கள் அவர்களைப் பிடிக்கிறார்கள். வீரப்பன் இல்லாதவேளை, ஒருநாள் திடீரென அவன் மனைவிக்குப் பிரசவவேதனை ஏற்படுகிறது. அப்போது அந்த வட்டாரத்து ஆண்களும் பெண்களும் துவேஷத்தை மறந்து ஓடிவந்து உதவி செய்கிறார்கள். எத்தனை ஒதுக்கி வைத்தபோதும், ஆபத்து வேளையில் அதை மறந்து விடும் தன்மை — மனிதப் பண்பு அந்த வர்க்கத்தாரிடமும் மிளிர்கிறது. கதையில் ஜீவன் இருக்கிறது; வர்ணனைகளில் அழகு இருக்கிறது. கதாசிரியர் அந்தத் தொழி

லாளர் வாழும் மக்களும் தெருபெயிரா ஏரிக்கரையிலுள்ள அந்தத் தனி உலகத்தை அறிமுகஞ் செய்து வைக்கிறாரே அந்த மூடத்தில் ‘புதுமைப்பித்’தனின் ‘பொன்னகரம்’ ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

சந்திரன் (சந்திரசிரி) பிறப்பால் தமிழன் இல்லாவிட்டாலும் தன்னை வளர்த்தவளமீது கொண்ட பாசத்தால் தன் தமிழாசிரியர் ஆறுமுகம் பிள்ளையிடமே திருடிவிடுகிறான். பின்பு விடிவதற்கு முன்பே அந்த ஆசிரியரிடம் ஓடிவந்து உண்மையைக் கூறி பரிகாரம் திருப்பிக் கொடுத்துவிடுகிறான். ஆசிரியரின் மனைவியும் சாகின்றாள் — சந்திரனின் ‘அம்மா’ நாகம்மாரும் இறந்துவிடுகின்றாள்; அந்தச் சிங்களச் சிறுவனிடமும் மனச்சாட்சி இருக்கிறது. இந்தக் கருத்துக்குத்தான் ஆசிரியர் உருக்கொடுத்துள்ளார் ‘விடிநிலா’வில். கதையில் கருத்துண்டு, உணர்ச்சியுண்டு, ஒருமையும் உணர்ச்சியிலிருக்கிறது. ஆனாலும், நாகம்மாள் சந்திரன் மீது வைத்துள்ள பாசத்தைக் காட்ட அத்தனை நிகழ்ச்சிப் பின்னோட்டங்களைக் காட்டி

26-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

மறைந்து ஆற்றலாக வெளிவந்தது. அந்த ஆற்றல் முன்னரறியப்பட்ட கருமாற்ற விளைவுகளின் போது தோன்றும் ஆற்றலை விடப் பன்மடங்கதிகமானது. நகரங்களையே யழித்து உலக

நாகரீகத்தை யழித்து, மனிதகுலத்தை வேரோடழிக்கும் பேயாற்றலைப் பெறும் முறைகளைக் கண்டறிய இச்சோதனை வழிகாட்டியாக அமைந்தது

—(தோடரும்)

யுள்ளதும், தமிழ்ப் பண்டிதரைப் பற்றி நீளமாகச் சொல்லியுள்ளதும் கதையின் வேகத்தை மந்தப் படுத்துகின்றன.

‘மாமாங்கத் நீர்த்தத்’தில் அந்தத் திருவிழாவன்று இரவு அதைப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்று ஓர் இளம் உள்ளத்தில் ஏற்படும் ஆசைத்துடிப்பு உள்ளதைத் தொடும் வகையில் சித்தரிக் கப்பட்டுள்ளது. “அப்பா பணங் கிடைத்துவிட்டது! தங்கவேலு ... கொடுத்தாரு ..... இப்போதே ... போய்விடலாம் அப்பா!” என்று முருகன் கூறும்போது அந்த உள்ளத்தில் நெளியும் ஆசையை ஆசிரியர் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றார். முருகனின் ஆசை நிறைவேறாமற் போனதிற்கான காணத்தகைக் காட்டி இத்தனை சம்பவங்களை அடுக்கியிருக்க வேண்டியதில்லை. கதையின் விறுவிறுப்பு நடுவில் ‘படுத்தி’ப்போய்விட்டதன் காரணம் அது தான். ஆனால் அந்தச் சிறுவனரண சிசிச்சை வார்டில் கிடக்கும் போது திருவிழா நினைவில் ‘அரோகர’ என முணுமுணுத்து விட்டுத் தலையைச் சாய்க்கும் சேக உணர்ச்சி கதை முழுதும் எதிரொலிக்கின்றது.

அமரன்: அந்தக் குடிசை தீப்பற்றிக் கொண்டது. உள்ளே, மாப்பெட்டியில் நேற்றுவரை சந்திரன் சேகரித்த இருநூறு ரூபாவும் தமிழ் இலக்கிய நூல்களுயிருந்தன. அவற்றிற்கும் தீ பரவிவிட்டது. அவன் உள்ளே ஓடினான்— “பணம்! இதுயாருக்கு வேண்டும்?” புத்தகங்களை வாரி வாரி எடுத்தான். வெளியில் வருமுன் அவனைத் தீ தன் வாய்க்குள் போட்டுக் கொண்டது. இதுதான் கதையின் கரு.

அதுபற்றி அபிப்பிராய வேற்றுமை இருக்கலாம். இந்த விமர்சனத்திற்கு வெளியில் தனியாக எடுத்து வைத்து அவசவேண்டிய வேலை அது. அதனால் சர்ச்சையை இதில் எழுப்பவில்லை. “அந்தக் குடிசை — பணப்பெட்டி கிடந்த அந்தப் பகுதி சாம்பலாகிக் கிடந்தது, சூனியமாகிக் கிடந்தது” என்ற கதை முடிப்பின் நாதம் கதை முழுதும் ஒலிக்கின்றது. கதையின் முச்சு ஒரே சுருதியில் தங்குதடையின்றிச் செல்கிறது. கதையில் உருக்கமிருக்கிறது; அழகு இருக்கின்றது; கதை சொல்லும் பாணியில் வேகமிருக்கிறது.

எஞ்சியுள்ள சிறு கதைகளுள் சில சாதாரணம்; என்னைவை அந்த வரிச்சைக்கும் கீழே இறங்கிவிடுகின்றன, ஆரம்ப எழுத்தாளர்களது முயற்சியாக இருப்பதால். ஆகவே அவைபற்றி ஒவ்வொன்றாக எடுத்து ஆராயவேண்டியதில்லை. சாதாரண வரிசையில் இடம் பிடித்துக்கொள்ளும் சிறு கதைகளுள், பல ஆண்டுகட்கு முன்பே எழுத்துத்துறையில் கரல்ஊன்றி நிலைத்துவிட்ட அனுபவசாலிகளான சில எழுத்தாளர்களது சிறு கதை கதைகளும் உண்டு. இந்த ரகத்தைச் சேர்ந்த சில கதைகளில் சிறு கதைக்குரிய அம்சங்கள் இருந்த போதிலும் கருத்துக்கள் பழைய பாடாவதி, சரித்திரச் சம்பவங்களில் ஏதாவது ஒரு துறும்பை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு வெறும் வார்த்தை அலங்காரம் செய்ய முற்பட்டுள்ளனர்.

வேறு சில கதைகளிற் சிலர் நல்ல தத்துவக் கருத்துக்களைக் கதையாக்கிவிட எத்தனித்திருந்தும் புரியக்கூடியதாக அமை

யாததால் 'படுத்து' விடுகின்றன. இளம் எழுத்தாளர்களது கதைகளைப் பொறுத்தவரை வழமை யாக நாம் காணும் குறைபாடுகளையே காணக்கூடிய தரகவுள்ளன.

கண்டதும் காதல், கற்பை இழந்த சம்பவங்கள், கன்னியின் கைவிரல் பட்டதும் காந்தம் உடலெங்கும் பரவுதல், அதிதக் கற்பனைகள் முதலிய நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெருவிடில், சிறுகதை எழுத முடியாது என்ற தப்பு

மனப்பண்மையுடன் இவர்கள் எழுத முற்படுவதைத் தவிர்க்க வேண்டும்.

“இலக்கியம் என்பது ஒரு நந்தவனம். அதில் நல்ல ஜாதிப் பூக்கள் பூக்க நிலத்திற்குப் பசுனையும், உரமும் அவசியம். மலர்ந்த உடனேயே மணம் வீசாது, மறுநிமிடம் வாடிவிடும் (தரமற்ற படைப்புக்கள்) இலக்கியச் சோலைக்கு எருவாக ஆகுதல் பயன்படுகின்றனவே!

சமூகத்தொண்டன்

பத்தாண்டு நிறைவு விழா மலர். யாழ்ப்பாணப் பகுதிச் சனசமூகநிலைய சமாஜ வெளியீடு: யாழ்ப்பாணம்.

ச. ச. நி. சமாஜத்தின் பத்தாண்டு நிறைவு விழாவின் நிலைவு இது. சமாஜத்தின் முழுவிபரம், விழா நிகழ்ச்சிகள், விழாப் பிரேரணைகள் எல்லாம் நல்ல முறையில் முன்னிருத்தப்பட்டிருக்கின்றன. “நிலையங்கள் பேசுகின்றன” சிறந்த முயற்சி! ஒவ்வொரு சனசமூக நிலையத்தைப் பற்றியும் அறிந்துகொள்ள பெரும்வாய்ப்பு அது. பலாலி தெற்கு ச. ச. நிலையம் தன் முத்திரையை அழுந்தப் பதித்திருக்கிறது. புகைப்படங்கள் பல தெளிவை அறிமுகப் படுத்துகின்றன. ஆனால், இடத்தை வாழ்த்துக்கள் தாம் பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. ‘என்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே’ என்ற தொண்டனின் நோக்கிற் கிணங்க, ஈழத்துப் புகழ் படைத்த பேனாக்க ளெல்லாம் வளைந்து கொடுத்திருக்கின்றன. ஆனால்..... “நாம் எங்கே”? எழுத்தாளர்களுக்குக் காலம் வகுக்கப் போகப் பலரைத் “தாத்தா எழுத்தாளர்”களாகவும், சிலரை “நேற்றைய காளான்”களாகவும் குறிக்க வேண்டி வந்துவிட்டது. குறை மறைய, மலர் மணக்கிறது.

—“மாமல்லன்”

உனக்காக, கண்ணே!

சிற்பி

மறந்தவர்களுக்கு மட்டும்: மட்டக்களப்பு பாரதி கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருக்கிறான் சண்முகம் பி. ஏ. அதே கல்லூரி ஆசிரியையான சாவித்திரியுடன் சிறிது நெருங்கிப் பழகுகிறான். அவர்களுடைய தொடர்பை மற்றவர்கள் தவறாகக் கருதிவிட்டார்கள் என்று சக ஆசிரியர் பத்மநாதன் கூறியதைக் கேட்ட சண்முகம் பயந்து நடுங்கி, அக்கல்லூரியையே விட்டு விலகத் தீர்மானித்து, ரயிலேறியாழ்ப்பாணம் போகின்றான். மாகோவில் பால்ய நண்பன் பரமேஸ்வரன் அவனைச் சந்தித்து, அவனைக் கொழும்பிற்கு அழைத்துச் செல்கின்றான். கொழும்பில், பலரின் மத்தியில் பரமேஸ்வரனும் ருபமதி என்ற பெண்ணும் கதைத்துச் சிரிப்பதைப் பார்க்கின்றான்.

4. காதலர் இருவர்

அசல் பறங்கிப் பெண்ணைப் போலத் தோற்றமளித்தான் பரமேஸ்வரனின் சிநேகிதி. 'சளசள' வென்று இருவரும் ஆங்கிலத்தில் வெளுத்துக்கட்டிக்கொண்டிருந்தனர்.

'அவளைப்பற்றி என் என்னிடம் ஒன்றும் சொல்லவில்லை? யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்பிற்கு வந்து வேலை பார்க்கும் வாலிபர்கள் எத்தனையோ வழிகளில் கெட்டுப்போகிறார்கள். ஊனுறுக்கமின்றி, உதிரத்தைக் கொட்டி உழைத்துப் பள்ளிக்கனுப்பிப் படிக்கச் செய்து உத்தியோகத்திற்கனுப்பும் பெற்றோர்கள் அங்கே பரிதவிக்க, இங்கே உழைக்கும் பணம் முழுவதையும் ஊதாரித்தனமாகச் செலவழித்துக் சீரழிகின்றார்கள் பலர். பரமேஸ்வரனும் விதிவிலக்கல்ல.' சண்முகத்தின் நெஞ்சில் இத்தகைய எண்ணங்கள் தேவன்றி மறைந்தன.

தியோட்டர் சமீபித்தது. மூவரும் இறங்கினர். தானும் படம் பார்க்கவே வந்ததாக அவள் தெரிவித்தாள். அவளுடன் சேர்ந்து செல்வது என்னவோ போலிருந்தது சண்முகத்திற்கு. நண்பனைப் பார்த்தான். தனக்குச் சம்மதமில்லை என்பதை அந்தப் பார்வை கூறிவிடும் என்ற நம்பிக்கை வலியிற்று.

பரமேஸ்வரன் குறும்பாகச் சிரித்துக்கொண்டே இருவரையும் அறிமுகஞ் செய்துவைத்தான்.

'ரூப்' என்றுதான் அவளை அழைத்தான் பரமேஸ்வரன். பெயரிலிருந்து அவளை இன்னார் என்று அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. தன்னை நோக்கி அவள் கைகூப்பியது மட்டும் சண்முகத்தின் நெஞ்சிலிருந்த அருவருப்பை ஓரளவிற்குப் போக்கியது.

கட்டணத்தைச் செலுத்தி மூவருக்கும் நுழைவுச் சீட்டைப் பெற

றான். மூவரும் ஒன்றாகவே உள்ளே சென்றனர். ஆனால் 'ரூப்' இவர்களுடன் உட்காரவில்லை. பெண்கள் பகுதிக்குச் சென்றுவிட்டாள். ஆறுதலாக இருந்தது சண்முகத்திற்கு. அவளைப்பற்றிக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று நினைத்தான். பரம் அதைத் தவறாகக் கருதினால்...? அவனாகவே சொல்லாதபோது, தான் வலிந்து சென்று குறுக்கு விசாரணை செய்வது நல்லதல்ல என்ற நினைவும் எழுந்தது. முடிவிற்கு வருவதற்கிடையில் படம் தொடங்கிவிட்டது.

சுவையான காதல்படம் அது. எங்கோ பிறந்து எங்கோ வளர்ந்த ஒருவனும் ஒருத்தியும் தற்செயலாக ஓரிடத்தில் சந்திக்கின்றனர். அவன் கவியரசன். அவள் இசையரசி. நிலத்தையும் நீலவானையும் நீள்கடலையும் வைத்துக் கவிதைகள் பல புனைவான் அவன். அவற்றிற்குப் பொருத்தமான இசையமைத்துத் தன் தேன் குரலிற்பாடி அவனுக்கு உற்சரக மூட்டுவான் அவள். கலையுள்ளங்கள் ஒன்றையொன்று காதலிக்கின்றன. ஆனால் உள்ளத்தில் உள்ளதை விண்டு சொல்ல வெட்கப்பட்டுத் தவிக்கின்றனர். இருவரும் தனிமையில் இருக்கும்போது ஒருவரை எண்ணி மற்றவர் வங்கும் காட்சி நல்ல முறையில், பார்ப்போர் நெஞ்சில் பரிதாப உணர்ச்சியை ஏற்படுத்திக் காதலர்க்காகக் கண்ணீர் சொரியக் கூடிய முறையில், படமாக்கப்பட்டிருந்தது. பண்பு தவறாத வகையில், மனோதத்துவ அடிப்படையில் எடுக்கப்பட்ட அந்தப் படத்தில் கீழ்த்தா உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிவிடும் நடனங்களோ பாட்டுக்களோ

இடம்பெறவில்லை. எதுவித ஓசையுமின்றி அமைதியாகப் படத்தை ரசித்துக்கொண்டிருந்தனர் அனைவரும்.

வெள்ளித்திரையில் கதாநாயகி தோன்றும்போ தெல்லாம், சண்முகத்தின் உள்ளத் திரையில் சாவித்திரி தோன்றினாள். சாவித்திரி! அவள் நிலைவே அவனுடைய உள்ளத்தில் இன்பக் கிளுகிளுப்பை ஏற்படுத்தியது. 'சாவித்திரி இப்போது என் அருகே இருந்தால்.....!'

கதாநாயகன் அழும்போது சண்முகத்தின் கண்களில் நீர்சுரக்கும். ஒருவருள்ளத்தை ஒருவர் அறியாது, ஏகாந்தத்தில் எங்கித் தவிக்கும்போது, எழுந்து சென்று அவர்கள் இருவரையும் ஒன்று சேர்த்து விடுவோமா என்று அவன் மனம் துடிக்கும். பெற்றோர்களும் மற்றோர்களுமிடம் முட்டுக் கட்டைகளை வெட்டிச் சாய்த்து, வெற்றி வீரர்களாக, காதல்வானிலே கல்யாண ஜோடிகளாக அவர்கள் காட்சி யளித்தபோது தான் சண்முகத்தின் நெஞ்சு நிம்மதியடைந்தது.

ஒருகணம் தன் கண்களை மூடி, இமை மடல்களிலிருந்து அவன் நினைவு முழுதும் நிறைந்திருந்த எழிலரசி சாவித்திரியின் தங்கக் கழுத்தில் தன் கையால் மூன்று முடிச்சுக்களைப் போட்டு, அந்தப் பட்டுக் கன்னத்தில் தன் உதட்டை ஒட்டிப் பதித்துவிட்டு... கண்களைத் திறந்தான்.

அணைந்திருந்த விளக்குகள் ஒளிவிட்டன. 'ரூப்' வந்து சேர்ந்தாள். பஸ்ஸில் மறுபடியும் அவர்கள் இருவரும் ஒன்றாகவே அமர்ந்தனர்.

திருந்தனர். அவர்களுடைய பேச்சிற்குத் தடையாக இராது, சற்றுத் தூர விலகிநின்றான் சண்முகம். நண்பனைப்பற்றிய தவறான எண்ணம் இன்னமும் மாறவில்லை.

அவர்கள் இறங்க வேண்டிய இடம் கிட்டியது. “உங்கள நண்பரையும் அழைத்துக் கொண்டு நாளை வீட்டிற்கு வருகின்றீர்களா, பரம்?” என்று கேட்டான் ‘ரூப்’.

பரவேஸ்வரன் சண்முகத்தைப் பார்த்தான்!

“ரூப் சொன்னது காதில் விழுந்ததா? என்னுடன் வருவதற்குச் சம்மதந்தானே!”.

சண்முகம் பதிலளிக்கவில்லை.

“ரூப்! நண்பனைத் தவறாகக் கருதாதே இன்று முழுவதும் எதையோ யோசித்தபடியே இருக்கின்றான். சினிமாகூட அவனுடைய கவலையைப் போக்கவில்லை. எப்பாடுபட்டாவது நாளைக்கு அவனைக்கூட்டி வருகின்றேன். அவனுடைய கவலையைப் போக்க உன்னால் முடியுமா என்று பார்ப்போம்”.

“நான் என்ன மனநோய்வைத்தியரா?”.

“இந்த நோயாளியைப் பொறுத்த வரை உன்வைத்தியம் பெருவெற்றி யடைந்ததே!” நோயாளி தான்தான் என்பதை அவன் காதோடு சொன்னான் பரம்.

ரூப் முகத்தைக் கவிழ்ந்து கொண்டான்.

“நாங்கள் சென்று வருகின்றோம். சூனிந்தபடியே இருந்தால்

இறங்கும் இடத்தைக் கோட்டை விட்டு விடுவாய்”.

தலை நிமிர்ந்து இருவருக்கும் வணக்கஞ் செலுத்தினான் ரூப்.

* * *

“உலகம் ஒரு நாடக மேடை, அல்லவா?” அறையைத் திறந்து கொண்டே பரமேஸ்வரன் கேட்டான்.

“அதில் நீயும் ‘ரூப்’பும் கைதேர்ந்த நடிகர்கள்”. சண்முகத்தின் குரலில் எனமை எதிரொலித்தது.

“ரூப்’பைப் பற்றி இதுவரை உன்னிடம் சொல்லாததற்குக் கோபிக்கின்றாயா? மன்னித்து விடு.”

“அவனைப் பற்றி எனக்கு அக்கறையில்லை. நீ நல்லவனாக வாழ்ந்தால் போதும்”.

“என்னைப் பற்றி நீ எதையும் எண்ணலாம். காலப் போக்கில் அந்த எண்ணம் மாறலாம். ஆனால், அவனைப்பற்றி, ஆராயாது முடிவு செய்யாதே. அவரும் எங்களைப் போன்றவள்தான். அசல்தமிழ்ச்சி, மன்னார்பண் ஈன் ரெடுத்த மணிமுத்தா”.

“அவரும் தரிழ்ப்பெண்தானா? ஆங்கிலநாட்டில் அவதாரஞ் செய்து, இடையில் கருங்கடலில் தீர்த்த மாடித் தலை மயிரைக் கருமையாக்கி இலங்கைக்கு வந்து சேர்ந்த இங்கிலீஷ்காரி என்றல்லவா நான் நினைத்தேன்!”

“கொழும்பு வாழ்க்கை முறை அப்படி எண்ணச் செய்துவிட்டது. பிறந்த இடம் வஞ்சனை செய்த

தால், பிழைக்குமிடமாகக் கொழும்பைக் கருதி வந்தவர்கள் எப்படி வாழ்கின்றார்கள்? உடுப்பது ஐரோப்பிய உடைதான்; பேசுவது ஆங்கிலந்தான். அதற்காக அவர்களைத் தமிழர்கள் அல்ல என்று தள்ளிவைத்து விடுவதா? 'கொழும்பு நகரம் ஒரு குட்டி இங்கிலாந்து' என்று கூத்தாடிக் குதூகலிப்பவர்கள் வாழ்கின்ற இடத்திலே, நம்மவர்கள் வேறு எப்படித்தான் வாழமுடியும்? வெளியிலே அவர்கள் வேஷம் போட்டாலும் அவர்கள் நெஞ்சு தமிழ் நெஞ்சு, அவர்கள் பண்பு, தமிழ்ப்பண்பு. சுருங்கச் சொன்னால், கொழும்பில் தமிழன்வாழவில்லை; நடிக்கின்றான்..... ரூபமதியுடன் சிறிது நேரம் பழகினாலே அவளுடைய குழந்தை யுள்ளத்தை யறிந்து கொள்வாய். அத்துடன் உன்.....".

"என்ன பரம்? என்னைப் பற்றி என்ன சொல்லப்போகிறாய்?" சண்முகம் அவசரப்படுத்தினான்.

"உன் சாவித்திரியைப்பற்றியும் தெரிந்து கொள்ளலாம்!"

"ஆ! சாவித்திரியா?" சண்முகத்தின் நெஞ்சில் இடி இடித்தது; மின்னல் மின்னியது. 'விஷயம் இவ்வளவு தூரத்திற்கு எட்டி விட்டதா?'

எத்தனை மணி நேரம் அப்படி இருந்தானோ! சண்முகத்தின் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புகள் ஒருவாறு அடங்க, நிமிர்ந்து பரமேஸ்வரனைப் பார்த்தான். முகத்தில் அமைதி தாண்டவ மாட அசுர நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்தான் அவன். விளக்கை அணைத்து விட்டு அவனும் படுத்தான். அந்தக் கண்ணங்கரிய இருளிலே சாவித்திரியும், ரூபமதியும் மாறி மாறித் தோன்றி அவனைச் சித்திரவதைக்குள்ளாக்கினார்.

—தொடரும்

பென்ஸி நெடிமேட் ஸ்ரோர்ஸ்

தற்கால நாகரீகத்திற் கேற்ற
நவீனமுறையில் தைத்த

“நெடிமேட்” உடுப்புக்கள்

சகாயமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்
குறித்த காலத்தில் ஓட்டுக்கு
தைத்துக் கொடுக்கப்படும்.

பென்ஸி நெடிமேட் ஸ்ரோர்ஸ்

நி. 8, பெரியகடை

— யாழ்ப்பாணம்.

“கலைச்செல்வி”

பாரதி தினப் பேச்சுப் போட்டி.

முதற்பரிசு — “தங்கப்பதக்கங்கள்”

எதிர்வரும் புரட்டாதியில் வரும் புரட்சிக்கவி பாரதியாரின் நினைவை யொட்டி கலைச்செல்வி, பேச்சுப் போட்டி ஒன்றை நடாத்துகிறது. பேசும் ஆற்றல்கொண்ட மரணவ, மாணவியருக்கு ஓர் அரிய சந்தர்ப்பம் தரப்படுகின்றது.

போட்டியில் இலங்கையிலுள்ள எவரும் பங்கு கொள்ளலாம்.

போட்டிக்கூறிய விண்ணப்பங்கள் ஏற்தம் கடைசித்திகதி 31—8—59

நிபந்தனைகள்

1 போட்டி ஒன்று வகைப்படும்.

(அ) 14 வயதுக்கு உட்பட்டோர் கீழ்ப்பிரிவு.

(ஆ) 14 வயதுக்கும் 20 வயதுக்கும் உட்பட்டோர் மத்திய பிரிவு.

(இ) இருபது வயதுக்கு மேற்பட்டோர் மேற்பிரிவு.

2 ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும் 3 பரிசில்கள் கொடுக்கப்படும். எல்லா மாக ஒன்பது பரிசில்கள் கொடுக்கப்படும்.

முதற்பரிசு: தங்கப்பதக்கம் (ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும்)

இரண்டாம்பரிசு: வெள்ளிப்பதக்கம் (ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும்)

மூன்றாம் பரிசு: புத்தகங்கள் (ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும்)

3 இதன்கீழ் இணைக்கப்பட்டுள்ள விண்ணப்பத்தானை வெட்டி,

கேட்கப்பட்டவிபரங்களைப் பூர்த்தி யாக்கி அனுப்பவேண்டும்.

4 வயது சம்பந்தமாகப் போட்டி நேரத்தில் மத்தியச்சுக்களுக்கு ஐயமேற்படின், பிறப்புச்சாட்சிப் பத்திரம்காட்ட ஆயத்தமாயிருத்தல் வேண்டும்.

5 பேச்சுக்களுக்குரிய நேரங்கள்:

(அ) கீழ்ப்பிரிவு 5 நிமிடங்கள் மட்டும்.

(ஆ) மத்திய பிரிவு 10 நிமிடங்கள் மட்டும்.

(இ) மேற்பிரிவு 15 நிமிடங்கள் மட்டும்.

6 பேசுபவர்கள் யாவரும் (எப்பிரிவைச் சேர்ந்தவராயினும் சரி) கீழ்வரும் தலைப்புகளில் ஒன்றையே தெரிவு செய்தல் வேண்டும்.

(அ) பாரதி ஒரு புரட்சிக்கவி.

(ஆ) பாட்டுக்கொருபுலவன் பாரதி.

(இ) பாப்பாப் பாட்டும் பாரதியும்.

(ஈ) பாரதியின் தேசிய உணர்ச்சி.

(உ) பாரதி கண்ட சமுதாயம்.

(ஊ) பாரதியின் புதுமைப் பெண்.

(எ) பாரதியும் சூயில் பாட்டும்.

(ஏ) பாரதியும் பாஞ்சாலி சபதமும்.

(ஐ) பாரதியின் கொள்கை.

(ஔ) பாரதி யார்?

7.5—9—59சனிக்கிழமை போட்டி நடைபெறும். நடைபெறும் இடம், நேரம் என்பன தனித்தனி அறியத்தரப்படும்.

8 போட்டியில் பங்கு பற்றுவோர் கீழ்வரும் கட்டணத் தொகையைக் காசுக் கட்டளையாகவோ, தபாற்றலைகளாகவோ சேர்ப்பிக்கலாம்.

- (அ) கீழ்ப்பிரிவு 50 சதம்.
- (ஆ) மத்தியபிரிவு 1 ரூபா.
- (இ) மேற்பிரிவு 1 ரூபா 50 சதம்,

9 கலைச்செல்வி நடரத்தும் பாரதி விழாவின்போது பரிசில்கள் அளிக்கப்படும். ஒவ்வொரு பிரிவி

லும் முதற்பரிசு பெற்ற முவரும் அவ்விழாவில் பேசுவதற்கும் சந்தர்ப்பமளிக்கப்படும். விழாயாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறும். இடம், தேதி பின்பு அறியத்தரப்படும்.

10 விண்ணப்பங்களைக் கீழ்வரும் முகவரிக்கு அனுப்புங்கள்.

திரு. புதுமைலோலன் அவர்கள்
மே/பா. ஆசிரியர் கலைச்செல்வி
சுன்னாகம்

விண்ணப்பம்:—

இங்கே கத்தரிக்கு.

முழுப்பேயர்: .....

முகவரி: .....

பிறந்த திகதி: .....பிரிவு.....

பேசும் தலைப்பு: .....

மேற்கூறப்பட்டவை யாவும் சரியானவை

என உறுதிப்படுத்துகிறேன்

.....
ஆசிரியர் அல்லது பெற்றோர் கையொப்பம் விண்ணப்பதாரரின் கையொப்பம்

எங்கே கேள்வி—பதில் என்று கேட்டு ஏமாந்த அன்பர்கள் பலர், தாமதமே ஏராளமான கேள்விகளை அனுப்பி எம்மைத் துறைத்து விட்டார்கள். 'இனி என்ன செய்வது' என்று எங்கியிருந்தபோது தாண்டவக்கோன்' தம் அபயகரத்தை நீட்டினார். அவர் கையிலே நிணி ததுவிட்டோம் கேள்விகளை. இனி தாண்டவக்கோனும் நீங்களும் பட்டது பாடு! கேள்விகளை மட்டும் அஞ்சலட்டையில், 'தாண்டவக்கோன்'; மே/பா கலைச்செல்வி, கந்தரோடை, கன்னுகம் என்று சரியான முகவரி எழுதி அனுப்பி விடுங்கள். நீங்கள் முகவரியைத் தவறாக எழுத, உங்கள் அஞ்சலட்டையும் அகில உலகச் சுற்றுப் பிரயாணத்தை மேற்கொண்டால் அதற்கு நாம் பொறுப்பல்லர்! [ஆசிரியர்]

யட்! யட்!!

— தாண்டவக்கோன் —

சி. சண்முகநாதன், கிள்ளொச்சி.

கேள்வி: இவ்வளவு காலமும் என்ன செய்துகொண்டு இருந்தீர்கள்?

பதில்: எனது பெயரைப் பார்த்தாலே தெரியவில்லையா?

கே: உங்களுக்குக் கொஞ்சம் தலைக்காமாமே?

ப: ஆமாம் தாண்டவ மாடித் தடுக்கி விழுந்து தலையின் அடிபட்டு விட்டது!

செல்வி, ஆ. தெய்வநாயகி

சங்காண.

கே: நாங்கள் காலில் ஏன் செருப்பை அணிகிறோம்?

ப: வேறெந்த அவயவத்திலும் அணிய முடியாததால்தான்!

கே: உங்களைப் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியில் சந்தித்தேனே, நினைவிருக்கிறதா?

ப: மன்னிக்க வேண்டும். உங்களைப்போல் எத்தனையோபேர் வரு

கிறார்கள், போகிறார்கள், எல்லா நோயாளிகளையும் நினைவில் வைத்திருப்பது ஒரு வைத்தியனுக்கு முடிந்த காரியமா?

இ. சாவணமுத்து, கொழும்பு.

கே: கடவுள் எப்படியிருப்பார்?

ப: உருண்டையாக! பூமியின் வடிவத்தைக் கண்டவர்கள் சொன்னதில்லை; சொன்னவர்கள் கண்டதில்லை. இருந்தும் பூமி உருண்டையானது என்றுதானே சொல்லுகிறார்கள்.

க. சிவசுப்பிரமணியம், கோள்ளுப்பிட்டி.

கே: செத்தவர்கள் எல்லோரையும் ஒன்று கூட்டி ஒருவிழா நடத்தினால் என்ன நடக்கும்?

ப: விழா!

கே: இலங்கையில் எப்படியான எழுத்தாளர்களிருக்கிறார்கள்?

ப: எழுத்தாளர்கள்தாமே? ஆற்றல் படைத்த எழுத்தாளர்கள்,

எழுத்தாளர் என்று தம்மைத் தாமே புகழ்ந்து திரிபவர்கள், எழுத்தாளர்கள் என்று தாமே எண்ணிக்கொண்டு காற்றில மிதப் பவர்கள்—இப்படிப் பலர்!

'மலர்மாறன்', அச்சுவேலி.

கே: நான் ஒரு பெண்ணைக் காதலித்தேன். ஆறு மாத காலமாகியும் அவள் என்னை அறிந்து கொள்ளவில்லை. என்னிடம் இல்லாது என்னை?

ப: முதுகெலும்பு!

கே: இந்த உலகத்தைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

ப: உருண்டை என்று! நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

திருமதி. பாக்கியம் இராசையா, கல்முனை.

கே: வாழ்க்கைப் பாதையை எதற்கு ஒப்பிடலாம்?

ப: ஒருமுகப் பாதைக்கு! போகலாமே தவிர, திரும்பி வர முடியாது.

'புலித்தேவன்'. அட்டன்.

கே: கட்டபொம்மனைப் பற்றிய உங்கள் கருத்து என்ன?

ப: நல்லதென்றுதான் பத்திரிகைகள் எழுதுகின்றன. எனது கருத்தைக் கூற இன்னும் இலங்கையில் திரையிடப்படவில்லையே!

கே: மூட்டைப் பூச்சியின் உபத்திரவத்தை என்னால் தாங்க முடியவில்லை. அதை ஒழிக்க ஒரு வழி சொல்லுவீர்களா?

ப: அவற்றின் உணவில் விஷம் கலந்துவையுங்கள்!

எஸ். பரமசிங்கம், மயிலீட்டி.

கே: ஒரு பெரியவர் ஆசனத்தில் இருந்தால் மற்றவர்கள் அவருக்குச் சமமாக அமராது, மரியாதையாகத் தரையில் இருக்கவேண்டும் என்பார்கள். பெரியவரே தரையில் இருந்துவிட்டால்...?

ப: தரையில் கிடங்கு வெட்டி அதில் மரியாதையாக இருக்கவேண்டும்.

எழுத்தாளர் பட்டியல்:

எழுத்திலுள்ள தமிழ் எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய விபரங்கள் அடுத்த இதழில் வெளியாகின்றன. ஒரு சில எழுத்தாளர்களின் விபரங்கள் இன்னும் அனுப்பப்படவில்லை. இம்மாத முடிவிற்குள் அனுப்பிவைக்கும்படி வேண்டுகின்றோம்.

முகவரி: தேவன்—யாழ்ப்பாணம்;

மே/பா. கலைச்செல்வி; அன்னாகம்.

SIVASAKTHI COOL BAR

Prop: APPUDURAI

எங்களிடம் பலரக கேக் மஸ்கற்

பிறஸ்பட்டர், பிஸ்கற்

ஐஸ்கிரீம் சர்பத்

மற்றும்

குளிர்பானங்கள்

இனிப்பு பழவகைகள்

பத்திரிகைகள்

ஜிம்கரூ 2 ரூபா ரிக்கற், 50 சத கவிப்

ரிக்ற்றுகரும் எந்நேரும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்

சிவசக்தி கூல்பார்

58, பேரியகடை,

யாழ்ப்பாணம்.

MURUGENTHIRA TIMBER WORK SHOP

Props: S. Kanapathippillai & Sons.

வீட்டிற்கும் மற்றும் தேவைகட்கும்
மரம் வாங்க விரும்புவோர் எம்மிடமே வருகின்றனர்

ஏனெனில், எம்மிடமுள்ள மரங்கள்

உறுதியானவை; சிறந்தவை;

நீண்ட நாட்கள் பாவிக்கக்கூடியவை.

ஒப்பந்தத்தில் கட்டிடம் கட்டிக் கொடுக்கப்படும்

உங்கள் தேவைகட்கு எம்மிடம் வருக:

முருகேந்திரா மரத் தொழிற்சாலை

50, மானிப்பாய் வீதி

::

யாழ்ப்பாணம்

- ருசிகரமான உணவு
- சுவைநிறைந்த சிற்றுண்டிகள்
- காப்பி, தேநீர், குளிர்பானங்கள்
- திறமான நல்லெண்ணெய்
- பலவிதமான ஊறுகாய்கள்

அனைத்தும் கிடைக்குமிடம்

இன்ப நிலையம்

ஸ்டேசன் ரோட்

::

சுன்னாகம்

“தியாஸன்ஸ்” தேவீரை அருந்துங்கள்.

● மனம், குணம், நற்கலை நிறைந்தது.

● உடலுக்கு உறுதியையும் சுறுசுறுப்பையும் கொடுப்பது.

நீங்கள் தேயிலை வாங்கும்போழுது

“தியாஸன்ஸ்”

என்றே கேட்டு வாங்குங்கள்.

★

T. THEAVAGARAJAH & SONS,

RAJAN BUILDINGS

K. K. S. ROAD :: JAFFNA.

மக்கள் வைத்தியசாலை

சுன்னாகம்

இவ் வைத்தியசாலை மக்கள் நன்மைக்காகவும்
வசதிக்காகவும் 28-11-58-ல் ஆய்விக்கப்பட்டது

திறந்திருக்கும் நேரம்:

காலை 7-30 மணிமுதல் இரவு 8 மணி வரை

டாக்டர் S. S. இராசநாயகம்

(Permanent Medical Officer)

காலை 9 மணி தொடக்கம் கடமையாற்றுவார்,

டாக்டர் S. கம்பிரமணியம் J. P. (P. S.)

(Visiting Medical Officer)

ஒவ்வொரு குயிற்றுக்கிறமைகளிலும் பி. ப. 2 மணிக்கு வருவார்

மக்கள் வைத்தியசாலை,

கே. கே. எஸ் ரோட் :

சுன்னாகம்

உயர்தரமான

நகைகளுக்கும் வைரங்களுக்கும்

போன்:

519

நகை

ஏ.
கே.
எஸ்.
அன்
சு
ன்
ஸ்

மாளிகை

63, 65, கன்னுதிட்டி

யாழ்ப்பாணம்

A. K. S. & SONS,

JEWEL HOUSE,

JAFFNA.

யாழ்ப்பாணம் இலக்கிய மன்றத்தினால், திருநெல்வேலி சு. இராஜநாயகர் B. A. அவர்களால், யாழ்ப்பாணம், சைவப்பிரகாச அச்சியந்திராலையில் அச்சிடுவதற்கு வெளியிடப்பட்டது. நிர்வாக ஆசிரியர்: சி. சுவாமிபெருமாள் B. A.